سنڌي سلوڪ

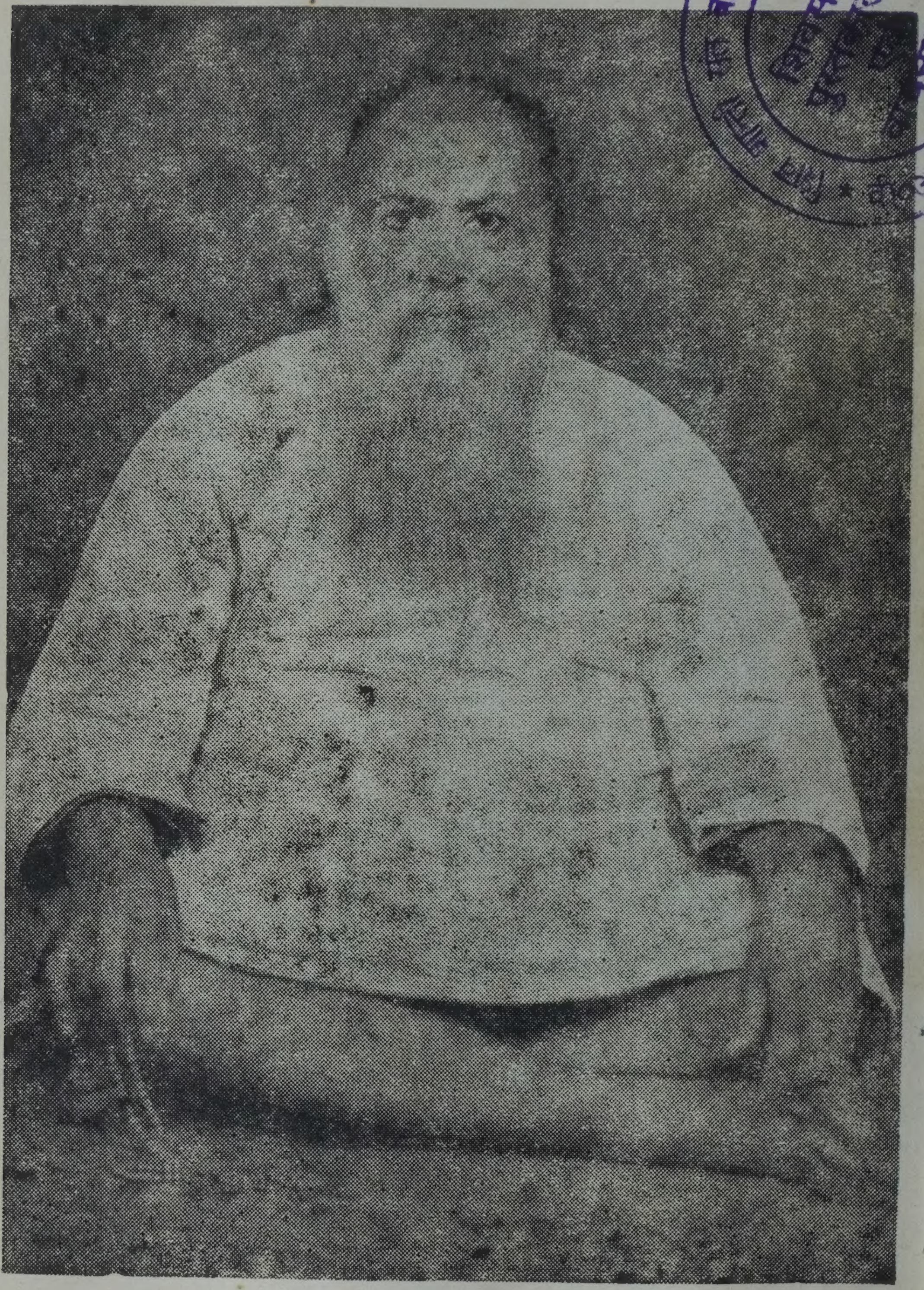

رچيندڙ: شري ١٠٨ سوامي ٻهلاجرام ڪويراج

ورتمان سوامي نارائڻ پرڪاش جي

بابا جي ڪا باغ، آنند روڊ،
ديولالي ڪئمپ (ناسڪ)

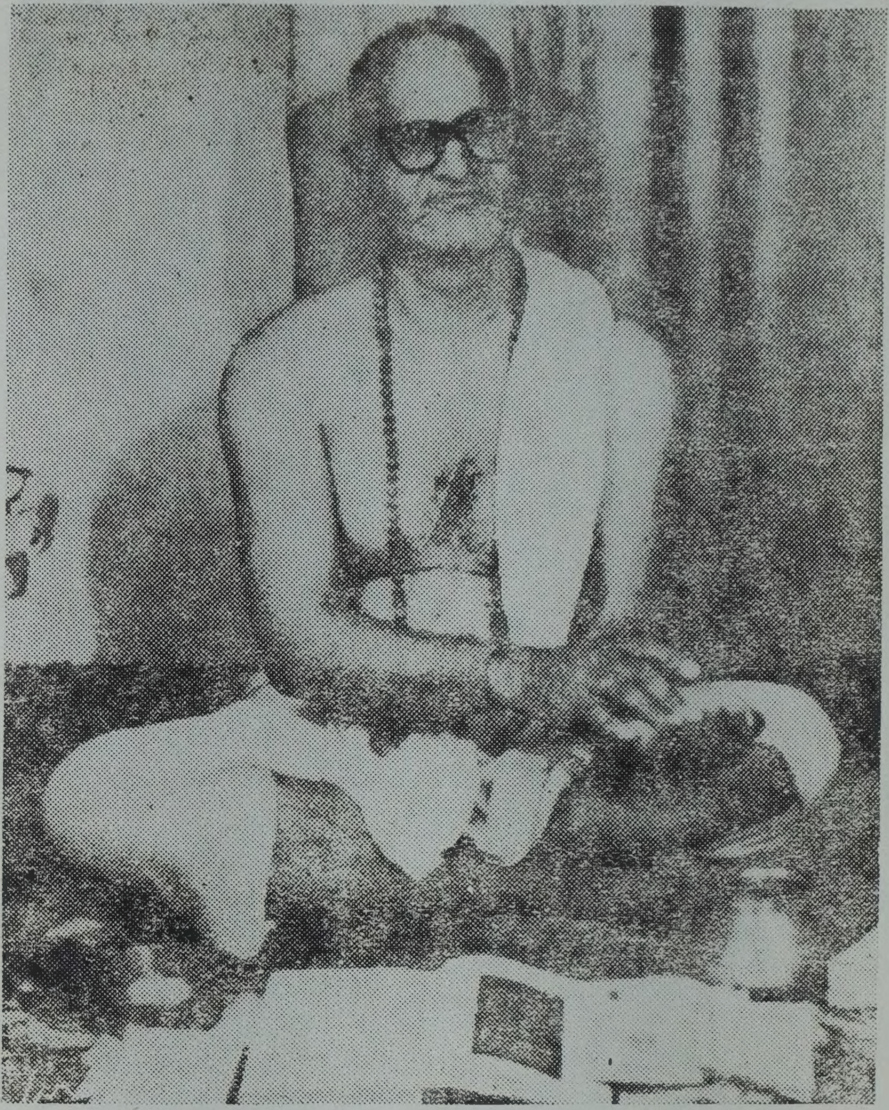

سنت ڌرم پرڪاش جي

سوامي ڌرم پرڪاش جي لئبرري
ڪاسارا بزار، رام مندر ڪي سامهي گلي ۾ ،
پوسٽ جهالرا پاٽڻ (راجستان)

اوم شري نرسنگهاءِ نمهه   اوم شري ستگر ديواءِ نمهه

ڀولاج پريم واڻي

سنڌي سلوڪ

طرز - سامي صاحب جي سلوڪن واري

卐 مـڱـلـچـرڻ 卐

١- وار وار وندن ڪرُون - ستگر ڪي پد ڀوج
جاس پرتاپي پرگهٽي - انيڪ آتم سوج
انتر باهر ويوم سم - ستگر گيان سروپ
نس دن تاس نمامي مم - جو چيتن چد روپ
پورڻ هئه پرهلاد ڪا - ستگر شاهانند
جاس پرسادي پائيو - پورڻ پرمانند .

٢- اول نرسنگھ ناٿ کي - سرڙو نمائي
دعا گهران تو دل سان - پانڌ ڳچيءَ پائي
جيئري منهنجي جان جا - لهزا سڀ لاهي
آد اناد جڳاد گرو - مڙئي مدائي
سنگي سائي سنت جن - سيئي سرچائي
جيئري لڪان نو ڪٿائون - ڪرتا ٻ تاهي
من کو پڙهي پرلم سان - پاڙو پرچائي
ياد ڪري مون يار کو - آنسون وهائي
امڙ جو جڳ کي ادا - اوراڻو آهي
ڪوي ڪرتائسي - شل پراڻ ڏيان ڀولاج چئي

٦- اَڻ هوندو دريا - ٻڏا ٻادل جل جي
ڪاهيو وڃهي ڪن ۾ - ٻهچي ٻيءُ نہ ماءُ
ورلو ڪو ڀهلاج جهان - نڪتو مڙد ملاح
ٻاقي شاهہ گداهہ - لڙندو لاوانهارو وهو.

٧- اٿئي ڏي سٽئي - تہ ٻہ ٽورا مڃ رام جا
ٻرلن سان ڀهلاج چئي - هار نڪا هٽئي
نڪو ڪو آهو ڪٽي - نڪا ڪا ڪٽئي
اهڙو نيهن نڀي - رکندي اهڙا رهت جي.

٨- اڳيو قرض اُتي - وري ونين ٻيو وياج ٿي
لاهي سگهندا ڪين ڪي - ويندءِ ساهہ سٽي
ٻالهو ڪيو ڀهلاج چئي - ٿوڪي ٻرم ٻٽي
هٿين شاهہ هٽي - هٿ چو ٻيڪاري ٻڻي.

٩- اَن نر جو ايمان - ناٿو ٻي نر ٻاهہ آهہ
پت پتيان ڀهلاج چئي - نثل جو نيشان
علم منش جو آسرو - ڳڻ سندس سؤمان
اِستري اڳوان - گرهست جي گاڏيءَ سندي

١٠- اکيون ٻي آهين - سورج ٻي ڏي سوجهرو
ٻنبڙن جا ڀهلاج چئي - ٻڙدا نا لاهين
ٻائي نا ٻرڪاش ڪي - آئيندو ٿاهين
وٺا واجهائين - ٻاويءَ سندي ٻوت ڏي.

١١- اڳين جي ٻي آس - ويا ٿن جي ٿات ٻي
ٻن جوئن جي وچ ۾ - واهي ڪر نہ واس

سلوڪ (الف)

١- اَڳم ڪر علاج - اوکي گهڙي نا اچي
وير - وروڌ - ڪروڌ کي - پاڙئون پٽ پهلاج
سيتل ڪج سڀاو کي - من ۾ رک مهراج
مايا جو موڳاج - مرندي ٻي ٻڻ ڪين کي.

٢- اَدب ساڻ نصيب - جڙندو آهي جيو جو
پرچي نا پهلاج چئي - حرفت ساڻ حبيب
ڪري جنهن کي ڪانڌ ڪا - تنهنجو ڪونهي طبيب
غنب و ٻيو غرايب - ڏکيا ڏسن ڏنهڙا.

٣- اَنڌي کي عينڪ - آهي ڪهڙي ڪم جي
پنهنجي ڏسڻ ڪانسواءِ - پوي نہ پوري پڪ
پاڳل ٿي پهلاج چئي - چت کي پائي چڪ
جهونو پائي جڪ - سڪ سمجهہ نا سوجهرو.

٤- آهي سچيرو - مرندو ٻي سرڀن هٿان
پوءِ اڳي پهلاج چئي - شيرن کان چيرو
ڪيوموت ٻڌي ڪن ۾ - ٿس پاڻيءَ ۾ پيرو
ٻڌي تنهن ٻيڙو - جيڪو سڻائي سنت کي.

٥- انڌي جو اوکي - سؤکي جنهن ساجهر ڪئي
پرلت رکي پهلاج جان - پوک سچي پوکي
همت تنهن منصور جي - مرليڌر موکي
خلقت ٻي کوکي - ڊي ڊي ڊائي ڊاڙون هڻي.

١٧- اَندي ڪري عيد - ڏٺا ڏسي ڪين ڪي
پڙ ۾ ڀلاچ جان - درشن ڪندي ديد
خوشي سڀ جي خيال ۾ - خوشي ٿي نه خريد
شوقي شيخ فريد - ائين ليکا لکي ويا.

١٨- اندر منجهه اندو - اوهو آهي آدمي
ادب اکين مان ڪيئي - سامهون ڪيو ڪندو
پرلم چڙهي ڀلاچ چئي - ڪري ٿوڙ ٿندو
جنهن جو عين منڊو - اکيون اُٻهيون ان جون.

١٩- اُدم جو اُستاد - ساڻ ڪنهو جنهن سورمي
ڀاوي جو لڏهن کي نٿو - ٻوٽ ڪري برباد
پرشارٿ ڀلاچ جان - اڳڻ ڪري آباد
ٿيندا ڪيئن آزاد - جن ڪرمن جون پاليون ڪڙيون

٢٠- اُپرو اوپر ڪان - ڏ ٻ چمڙي چٽيو ڪين ڪي
هوندي نور نابين ٿي - دور ٿيو دُر ڪان
پاڻ ڏنو ڀلاچ نا - نا پڇائين پر ڪان
ڏنهن ڏسي ڏُر ڪان - عمر پر اندو رهيو.

٢١- آيا مرض مڙي - جڏي جوڀن ويو جيءَ مان
پاڳل جي پنيان جيئن - ڇوڪر پون ڇڙي
پيريءَ ۾ ڀلاچ چئي - گوندر پيا گهڙي
ويا اسڪرو اُکڙي - ٻي پرٽون ٻليون ڇا ڪنديون.

٢٢- آهي جي انسان - روپ برابر رام جو
پر جو ونو پاڻهي - شامل ڪري شيطان

ويا سي سڀئو ٿيا - اهڙا خبر نہ خاص
پلائي چڙ پاس - نہ ڀرن ڀسين پهلاج چئي

۱۲- اڳيئر گهر ساڙي - گهر جي اڳني گهر سڀو
ٻوءِ وڃي پهلاج چئي - ٻيڙي اي ٻاڙي
ڪلفت ڪروڙ ڪلهہ بي - قلبجو ڪاڙهي
طالب ڪو ٽاڙي - اُيرڻ ڏي نا آڳہ ڪي.

۱۳- اَڱ ۾ اَڱي - ٻمهي وڌو پاتال ۾
چم گڏ ڳ ٻمهنجي هٿين - لوڀي ٻمو لٽڪي
ٻاڻ مٿو پهلاج چئي - ٻرڻ ۾ ٻٽڪي
ممتاجي مٽڪي - ڏوٽي ٽان ڏرڻيءَ ٻوي.

۱۴- اکيون ۽ درپن - سورج ٻي سامهون هڄي
شڪل شيشيءَ ۾ ڏسي - ٻوءِ ٿئي ٻرسن
ودٻا گرو انيڙہ بڌا - سڄا ٿي ساڻ
ٿمهي ساڻ درشن - ٻمهنجو ٿئي پهلاج چئي.

۱۵- اَندن ساڻ اندو - اندو ٿي اوندھ لهي
ٻمهي ڳولهي ٻانهنجو - سودي سمت سمندو
نيڻن ري نابين ٿي - ائين ڪم ڪندو
نہ ڏلهہ سڀو ڏسندو - ٻاڻ اندر پهلاج چئي.

۱۶- اَوديا جو آڪر - ملي وڌو ٿي مڪڻ ۾
اهڙ ٻرهم جي آڳہ لي - لپائي ڪر ٽر
ڏولا مولا اوديا - ڪيڏي ڪر ٻاهر
ڳيهہ سڀو ٻوءِ گهر - ٻيءَ وڃي پهلاج چئي.

٢٨- آهو رام ڪشن - تہ ۾ ساڪت سمجھا ڪين ڪي
اهڙي ڪا من مکن جي - موڳي آهہ مشن
پنهنجا خود ڦهلاج چئي - جوڙا ڪنا جن
مرندي لڪ مٿن - وڌ وڃايو ڪين ڪي .

٢٩- آهي آسپاسا - سڪن ڪي سائو ڪري
پارائو ڦهلاج چئي - خالي ڪري ڪيسا
ريسالو ريسا - ناحق نميڙن سان ڪري .

٣٠- آهيون سڀ پکي - آخر اُڏري هلڻو
چا لئہ ايڏا پاڙ - وڃون وڌ رکي
رهي رهندو ڪين ڪي - لڪيسر تہ لڪي
چريا ٿيا جي چوڙ لئي - چشڪا خوب چکي
دانگي ايها دکي - پئي هوندي ڦهلاج چئي .

٣١- آئي ڪانہ ٽپال - مونکي مارو اُڙن جي
ڪياون جا ڪاڌا ڪري - سرائي مڪير هر سال
وانگي ورلو ڪونہ ڪو - دم دم مڪم دلال
نڪا سار سنڀال - پهچ نہ ڪا ڦهلاج چئي .

٣٢- آسائو آيا - دولهہ ٿنهنجي در تي
ڪشت ڪٽي ڪنچن ڪنداين - ڪلڏي جي ڪاڻا
پرمن ڪي ڦهلاج چئي - ڏي اَڻ مٽي ماڻا
سڪا وڻ ساوا ڪيا - تو ولها وساڻا
لايا سجاڻا - جهولڻ جهانن جا ڪنداين .

٣٣- ايهي ڏڻ ۽ وار - مونيو اچن مند تي

پوءِ پلا پهلاج چئي - ڪيئن ٻڌي ڀڳوان
اندر جو ايمان - ڪڍي ڪان قابل ٻڌي.

٢٣- آستڪ ۽ ناستڪ - ٻئي جنسون جيئو جون
هو سمجهي پتر پيو - رام ڪرشن ڪارڪ
پر ڏنو پهلاج هو - ڪنهين ۾ خالق
هرناڪس هالڪ - ڏسي پنهنجت ٻاهه جو.

٢٤- آلسي اَڌ مُئا - جيئرا سمجهه جهان ۾
ڪم ڪرڻ جا ڪوس سي - ڪاڻ لاءِ ڪوها
ڪاڻي پئي پهلاج چئي - سهن ڏنب ڏوها
چٽ جا چور چوُها - وات رڳو ڻن واڪرو.

٢٥- آهي ٻي ڪجهه ڪين - پر ڪجهه ڪجهه وڌو ڪين ۾
اڻ ڏني اَڻ وائني - عالم ٿيا اڌ ٻن
پرجهي ڪو پهلاج چئي - پير ولي پر ٻين
باقي مڙس ملين - ڪجهه ڪجهه ڪيا ڪيترا.

٢٦- آهي سڀ اڌ پاس - جنهن جو جنهن ۾ ٿو پوي
هوُ چڏي هي نا چڏي - پلائي نا پاس
پاڻ ڦٿو پهلاج چئي - پاڻ ڪٿي جم پاس
هي ٻي ٿئي ايپاس - هوُ ٻي هڪ ايپاس ٿئي.

٢٧- آهي اڻ ٻڌي - ٻڌائي پد نام ٿيو
سالڪ ڏئي ساڪه وڃا - جاڻو نڪا جڻي
انمرت ڪي پهلاج لو - اوليو امت هڻي
نڪو ڏڻ نه ڏڻي - پنهنجو ٻون پٺي جي ڏسين.

٣٩- اوُها واٽ وٺي - جا گروُ گرهه کي ڏسي
پهتا سڀ پهلاج چئي - اِنهيءَ سٽڪ سٺي
مٺا ڪين ملڪ جي - اوهي موهه مٺي
جيڏاهن پرڻ پٺي - اونڏاهن سچن ساهون .

٤٠- اوجهڙ اونداهي - سوجهڙ آئي سوجهرو
سٽڪ ڏسي سالڪ ويا - رهبر ٿي راهي
پرمٽڙيا پهلاج چئي - سٽڪ چڙي شاهي
اوهي نا واهي - وٺيو وڃن سا واٽڙي .

٤١- اوُئي سو اُرجن - جن جي ڏسي نه پوت کي
پنهنجو پيارو پاڻ لئه - هٽي سو هرجن
پاڻ ناهيو پهلاج هو - دشت پنيان درجن
سوئي سول سرجن - جو پاس پرکيا مان ٿئي .

سلوڪ (ب)

١- ٻهاني بازي - مالڪ کي منظور نا
پسند پوي پهلاج چئي - سلوڪت سازي
سڪ وڏائي سچن جي - نئڙت ۽ نيازي
رب ٿئي راضي - اوها ڪجي ڪارڙي .

٢- ٻيهد ٻڪ ٻڪ - حاصد پنهنجي حد کان
ڏاهي ڏسي نه ڏيهه م - لڪيا پيو لڪي
پنڌ ڪري پهلاج نا - مکه سان ونو مکي
سرڪي ڪين سکي - آپ کي وجهي لڙون .

پر نه موٽيا جي ويا - ڏٺيءَ جي دربار
پلڪ ۾ پهلاج ويا - گهورت ڇڏي گهر بار
تن جي خبر ۽ چار - ڪانگل ٻي ڏي ڪا نه ڪا.

٣٤- ايندم اَڱڻ شال - پرديسي منهنجا پرين
جاڳي تن جوڳن کي - ڏيندس حال احوال
پرين جي پهلاج چئي - ڪندس سار سنڀال
ڪري ڀلايون ڀال - رهندم شل ڪي راتڙيون.

٣٥- اهي سنبت سال - لٿيون ڏاڙهون اهي
ايها آئي آڄا - اهي مڏيون مال
پرجهي تون پهلاج چئي - وڃان ڪر وصال
ٻهڳون ڇڏي ٻلال - مٿان ڪٽي ڀاڻ سان.

٣٦- ايڏي ڪڻ ۾ ڪڏ - مٿان ڪونيندي ڪسڪي وڃن
هزارن هوڏن سندا - حسد ڀڃايا هڏ
ناڪو سٽيندن سڏ - جڏي پوندا منجهه پهلاج چئي.

٣٧- ايندي چئو اؤکي - سؤکي جنهن ساجهر ڪئي
پريت رکي پهلاج جان - پوک سڃي پوکي
همت تنهن منصور جي - مرليڌر موکي
خلقت ٻي کوکي - ڀ ڀ ڀائي ٻاڙون هٽي.

٣٨- ايڏا وجهه ۾ واڙ - واڙي ٿي وڙهني مٿان
ڀائن ڀاڳا لهٽا - ڏنگا اٿيئي ڏاڙ
ڀاڻ هٿين پهلاج چئي - پٽ نه پنهنجا پير
ڀاهي ڪند ۽ ڀاڙ - ڪوڏر هٽي ڪند لي.

پڇنو ڪو ڦهلاج جان – ڪميا ساڻ ڪٽي
اوها ڳالهه ڳٽي – ڳٽي ويو جا ڳالهڙي.

سلوڪ (ٻ)

١- ٻوڙن ۾ ٻوڙو – ڪن لاڻاري نا ڪڇي
ٻڌي سڌي ٻيو ٻچي – چڻ ڳهه ڪري گهوڙو
ٻاسي ٽي ڦهلاج چئي – مٺهن کي ڏي موڙو
ڳٽيڻ جو ڳوڙهو – ٻاڻي وڻو ٻيٽ ۾.

٢- ٻنهي کي ٻيئي – اکيون آهن اوهڙيون
ڪن سچاٿو سنت آهي – ڪن وٽر وڏاڻو واهي
کي ٻري ڦهلاج ٽيا – کي نر ٻڻيا نيهي
ٽرڪ ٽو ۾ ٻيئي – يا فرق فقيرن ۾ هيو.

٣- ٻڌي نٿو ٻوڙا – گهر ۾ گهوڙا ٽئي گهوڙا گهر ٻا
ڪنڌ ٽي ٻينو ڪال ٽون – مٺهن کي ڏين موڙا
ٻيو وٽا ڦهلاج چئي – ۽ ٻيغمبر ٻوڙها
اٿهي ڦت ڦوڙا – ڪرنائو ٽئي ڪال جا.

٤- ٻڪيون وٽي وجهه – چڪيءَ ۾ چٽڙو رکي
ماڻا مٽج ڪين ڪي – نڪي ڪرڪ ڪنڊهه
ٻٽي چڏ ڦهلاج چئي – ٻيائيءَ وارو ٻج
سر ٽي چڙهي سڄ – ٿ ٻ ڪاهڻ ڪان ڪيڻاءِ نا.

سلوڪ (پ)

١- پڏرو ٻري ڪان – مڏ ٻيٽل ماٿون اٽي
مٺهن لڪائي مٺهن ٻڪي – اڇي مڏ مٺڻن مان

٣- ٻڙ جي ٻيماري - مرندي ڏائين نا مٽي
مٿا انب نہ اَڪ جا - نم ڪڙي ڪساري
ڀاڻي ٻڙ پهلاج ڇڏي - هڪڙو ڏي هاري
ٻيرن جي ٻاري - ٻير ڪيرائي ڪين ڪي .

٤- ٻنسيءَ ۾ ٻنسي - موهن محبت جي وڏي
نہ ٽہ ڇا ڳائي ڪاٺ کو - مالڪنس ڪنسي
واسنو جي ولچار سان - ونس مان ٿيو ونسي
اَنس اندر اَنسي - وٽنو ٽان واڄت ٿيا .

٥- ٻنا شوق شڪار - ڪنهن ڪان ٿيندو ڪين ڪي
پٽر مان پهلاج لئہ - نرسنگهہ ٿيو نروار
چگن ٻي الٽين چيو - آهي مار سنوار
هيلا ڪري هزار - پر مهندي زوريءَ نا لڳي .

٦- بدن ٽان برقعو - پاڻ لاهي ڏس پاڻ کي
پيهي ڏس پهلاج جان - ڇيٽن جو چرڪو
سدا ڪري سوکيم رهي - سواسن ۾ سرڪو
ٻيائيءَ جو ٻرڪو - ٻرڪ نہ ٻڌيءَ جي مٿان .

٧- ٻجليءَ سان ٻجلي - ڪري ڪنيشن ٽان ٻري
گرمکہ جي ٻي گرن سان - وڃي دل ملي
پوہ ڏسي پهلاج جان - خاوند خاص ڪلي
ڪنهڙ سان ڪجلي - لهندي ڪانہ لڳن مان .

٨- ٻٽي ڪانہ ٻٽي - ٻٽي ٻٽائي ٿي ٻٽي
سائي ڪر راند جا - رام کي راند وٽي

٧- پرڻ مان پوري - ڪنهن جي پوندي ڪا نه ڪا
سالڪ ٿي سانڍي سدا - سڪ پي صابوري
پريت ڪري پهلاج جان - پريم سان پوري
مالڪ مزدوري - سڌي ڏيندس سڪ سان.

٨- پيهون وڻي پيٽهن - جنب نه ڇٿين جند ڙي
ڪجهه رسائج رات جو - ڪجهه لون ڏوري ڏينهن
چڱڪندي چڪر ٿئي - بادل ورسي ميڻهن
لڌي نيندو نيهن - پرين سان پهلاج چئي.

٩- پيڻن وارو پيت - پيت پرينو پاڻهي
قرڻي ڪان فارغ بڻي - لالڻ وچي ليت
پوکڻ لئہ پهلاج چئي - ناحق پوئين پيت
جهڙو ڪتي ڇيت - تهڙا ڏيندو ڏڙا.

١٠- پيراڀوء جا پير - هل سڃاڻي هوت ڏي
پاڻ ڪندء پهلاج جان - سهڻو سيڻي سڌير
منهن پڪي هل ملڪ ڪان - ڪنهن وجهه نه وير
خاوند ڪندو خير - پاڻ ملائي پاڻ سان.

١١- پاڙ نون ڪين پنيج - مرڪہ پنهنجو پاڻ ڪي
پت هٿان پهلاج چئي - هٿي روت رکيج
پاڻي ڪيس پريم جو - ڏيهاڻي ڏنيج
ايهو ڪرتب ڪيج - ملن ميوا منډ بنا.

١٢- پوٿن منجهہ پڙهيا - اڪر سي عالم ايهي
پڙهيا جنهن پهلاج جان - اُهي چوٽ چڙهيا

ڀري ٽيءُ ڀلاج چئي - اهڙي احمق کان
ٽ نڳرو وهجي هان - نہ ٽڪي ٽڪن ها ڪين ڪي.

٢- ڀڪڙ ٻو ٻاڇو - ٻاڻ جڏي ڀڪڙائجي
لوڏڻ ٽوڏڻ کان سواءِ - لڏندو نا لاشو
ڀنهنجو ڏس ڀلاج چئي - طالب تماشو
گهوڙي ٽي گاشو - تو وٽو گهوڙي وٽو.

٣- ڀٽر ٻيو ٻاڻي - هر هنڌ آهن هڪڙا
گهر ۾ ڳولهج گهومت کي - گهر جي ٽ ٻاڻي
رنن جا ڇوٽين روئين - راڻن جي راڻي
ويدن جي واڻي - ڀڙهي ڏس ڀلاج چئي.

٤- ڀکي ڀرديسي - ٻئي اُڏامن اوچتو
ٽيسين جڳندا چاهہ سان - ان جل ٽن جيسين
گهر ڪندا ڪيسين - ڀرديسي ڀلاج چئي،

٥- ڀتيءَ سان ڀرسن - سدا رهي سا سهاڳڻي
سپڙي ۾ ڀو ڀرش جو - لهي ڪو نہ سپن
ڀتيءَ کي ڀلاج چئي - ارپي تن ار من
ٽ ريءَ لئہ جيون - ڪين وڃائي قيمتي.

٦- ٻئي وسي واري - جوڳن جا جت جهنڊ ها
ڦوڻا فقيرن جا - چمڪن چوڏاري
ڀٽر جا ڀلاج چئي - ٻيا بوٽا ٻاري
ڀالهي ڀاٽاري - ڏسي ڀيو ڏنئہ نٿي.

پرشارٿ **پهلاج** چئي - آڻي نا اَهنجي
جنهن جي ۽ لنهنجي - ڪانئر ٿي ڪر ڪار نا.

١٩- پنهنجو ڪائي ڪوٽ - ڪوٽي جو ڪوٽي رکيو
پيٽل آ پاتال ۾ - چڙهي ڏسي چوٽ
ٿاهي پيو **پهلاج** چئي - ڪلفت سندو ڪوٽ
هتي هتي ڦوٽ - مٽڙي وجهنس منهن ۾.

٢٠- پنهنجو پاڻ وڏو - جنجل پنهنجي جيءَ ۾
ڳٽتن جو **پهلاج** چئي - ڳولهي پوٽ ڳڏو
چنچل رهي چمٽ پي - جيئين گول چڏو
سمجهه ريءَ سڏو - باندر ٻڌندو ڪين ڪي.

٢١- پنهنجيءَ ڪرٽيءَ ڪڏ - ڪڏ نہ ابن جي آسري
وڏڙن جي واڪاڻ ٿي - لوڏ رکي نا لڏ
محنت ڪر جا مڙد ٿي - مورکہ ٻڌج نہ مڏ
متان رکين رڏ - نانءُ پنيان **پهلاج** چئي.

٢٢- پنهنجو گهر ٺاهي - پوءِ رسائج راڄ کي
عقل وارو آدمي - اُهو ٿي آهي
پر پنهنجا **پهلاج** چئي - جي پکي پٽائي
سو ڪيئن سگهہ پائي - جو پنهنجو ويري پاڻ ٿيو.

٢٣- پنهنجو آهين پاڻ - هيڏاهن هونڏاهن هڪ ٿون
پڙاڏ و پرلاءُ تو - اڳيان اچي اَڻ جاڻ
جل ٿل ۾ **پهلاج** هڪ - ناٿ ڏٺو نرواڻ
ڇڏي ڏي چڪ تاڻ - رکو پاڻ نهارج پاڻ ۾.

ٻاهر ٻاڦيو ڪين ڪي - اندر ڦرب ڪڙهيا
اڪون ۾ جي آڙيا - سي وڃنا رهيا وات تي ۔
١٣- پاڻ ڪٿي ٻوري - ٻوري ڪڍهين ناٿئي
سمجهه سڪه **ڀلاج** جان - شانت ۽ صبوري
پاڻ هوُ اَچي اوچتو - ناڻو ڏيندء نوري
موڪه مزوري - ڪر وڃي ڪرتار جي
١۴- ٻوڙهي ٿئي ڀاڄ - مٿر وڃائي مڙس جو
پاڻ ڦري سڪه سواد ڪان - هن جي لاهي لاڄ
ڪامڻ جادو ڪاند تي - اوُندا ڪري علاج
ڦيري ۽ ۾ **ڀلاج** - گهر ڦٽائي گهوٽ جو ۔
١٥- ٻيءَ چڏي ٻيو ڀيءَ - جنم وڃائي جن ڪيو
سپاٽر سيٺي ٻڻيا - حال جنين جو هيءَ
ڪال ڀي ڪنهي تن ڪان - جم ڀي ڇوي جيءَ
تون ڀي اهڙو ٿيءَ - ڪپاٽر **ڀلاج** جان.
١٦- ڀلي جاوا پاڻ - ٻوء لڏائون ڀيءَ ڪي
ٻوٻون ڀيءَ ڀرسن ٿيو - ڏسي جوڏا جواڻ
مٿي نانءَ نيشاڻ - ڀهڄا ڪيا **ڀلاج** چٿي ۔
١٧- ڀهرٻان ڀت ڪائي - ٻوء جٽي ٻيا ڀنڙا
نپٽي ٻٽي نار سان - سپٽي سڏائي
انپٽي آهي - ٻرولي **ڀلاج** جي ۔
١٨- ڀدهجي ٿي سهجي - ڀاڙ نه ٻي جي ڀاڙ لي
محنت ڪر جا مڙد تي - ڪاڻ نه ڪي ڪنهجي

گھڻ ڦرڻ جي واسطي - وڃن ٿا ود وان
يا ٺاڪر ٺاهؤ ڪا ڏسڻ - يا عمارت آستان
عاشق منجھه مڪان - پيا آئي ڀلاج ڇئي.

٦- پينگن ڀاري ڀاهه - ڏاج نه ڏوڪڙ جو ڏنو
ڪاني وڏائون ڪانه ڪا
اچي متو اوچتو - عشق جو آڙاهه
ساڙي سيڻ سواهه - پنهنجا ڪيا ڀلاج ڇئي.

٧- پوري ڏلاڄ م ڀاهه - ساڙج ڪيم سرلر کي
مندر م محبوب ٿي - تنهن کي ڪيم لپاهه
پرلم سندو ڀلاج ڇئي - موڳي منگھه وساهه
جيءَ کي ڪين جلاهه - اَڻ هوندي اَگنيءَ م.

٨- پوڳم منش کي پاڳ - ڀڳي ڀر پريوءَ ڏٺا
پرجهي سي ڀلاج جان - سالڪ ٿيا سڄاڳ
کنهن سان ڏارن ڪين ڪي - دل م ڏيش ۽ راڳ.
ٻارهن مهينا ڦاڳ - خوش ٿي کيلن خلق سان.

٩- پوڳن ڪان پڄي - جوڳي ڀٽيا ڪونه ڪو
پوڳن م پڳوان جي - سمجهي ڳالهه سچي
پيتو رس ڀلاج جان - وڃن روح رچي
مٽان ٽيوُن لڄي - پوڳن م پريمي ڪري.

١٠- پاسڻ سان پاسي - سڀ ڪجھه ٿو سنسار م
پاس پلائي جنهن ڪيو - پڙدي کي پاسي
وڃا نه آيا سي - پربت جان ڀلاج ڇئي.

٢٤- پنهنجو سورن پاءُ - سرتن ڪٽي سير ڪيا
وڏائي اِن ور ڪئي - همٿ ڪائي هاڻ
پاڙيسن پهلاج چئي - واهي ڪيو وڏاءُ
ڪري خير خداء - ته غائب ٿين غوراب جان.

سلوڪ (پ)

١- پڳتيءَ ڪان مٿي - سالڪن شيوا چئي
وڏي جپ تپ جوڳ ڪان - ڪامل ويا ڪٿي
پريت رکي پهلاج جان - ڪر تون سيڪ سٿي
ليکي لٿي پٿي - جوکم ڪي جوکم نه ٿي.

٢- پلي جيءُ جلي - نار وجهي نا نار تون
پڇڻ ڏي پهلاج جان - جيئري جوش جهلي
چارئي پاسا چپ ڪر - ويهه تون پاڻ پلي
هيئنئون پل هلي - پر پڙڪ نه نڪري ٻوڪ مان.

٣- پرمن سدا پوت - پاڻ پچائيه پاڻ کي
پيٽن کي پهلاج چئي - ڪافي ڪپڻ قوت
گهلي وڏا گهر ۾ - جيئري تو جم دوت
عاشق ٿيا اوڌوت - لڌي پوتن ڪان پچا

٤- پري ڇڏ پالڊو - صبر سيل سنتوش سان
ڪروڌ ڪلهه ڪلفت ڪري - اُبتو ٿي آنڊو
پريم ڪر پهلاج جان - ڪسو ڪي ڪانڊو
نڪڻ جو ٽانڊو - ساڙ پيندءِ سرير کي.

٥- پڇي واهو پڳوان - نڪو ڪا شيءِ دعا ڪا

٤- ٽڙ ٽڙ ٽي ٽصوير - موڙيا ٿاهن منهن ۾
ورلا ٿاهن ٿاهه سان - طالب ڪي تقدير
ڀائي ڪو ڀهلاج جان - اکين ۾ اڪسير
آهي سڌ سرير - باقي بت پرستي آئي.

٥- تون جيڏرو جوڳي - هو آ پتلو پڙ جو
نرڙ گسائين نهن ري - مت ڪري موڳي
پاڻ پٽين ڀهلاج چئي - رمز بدا روڳي
عاشق آروڳي - پاڻ نهارن پاڻ ۾.

٦- ٽولو ٽوڙي سير - سيڻي ومت ٽي واٽڪا
ڏس نا بوُت بڪيءَ جو - هٿ ٽي ويٺو هير
پريم ڏئي ڀهلاج جان - سڀ ڪي ونٺو سير
ڪنهن ڪي ڪين ڪي ڪير - آڏو آڪڙ ڪي ڏئي.

٧- ٽارون ويا ٽرڪي - اَڻ هوندي دريا هه ۾
گهريا جيڪي گهير ۾ - گهومت ويا گهرڪي
پار ويو ڀهلاج جان - سالڪ ڪو سرڪي
جهنگل جي جهرڪي - نڪري سگهي نه نير مان.

٨- تو ۾ ۽ مون ۾ - تفاوت ٽر جيترو
مان هان پڻ ڀهلاج جان - تون هوليءَ هون ۾
تون بيءُ پاٽي سمنڊ جو - موئي مٿو جهوُ ۾
وڪهه قُٽي قوُن ۾ - پر مٽي جي منجهس آئي.

١١- ٻائن جا جهيڙا - ٻاڙن ونڃا ٻيءُ مان
ڪائي ٻي خانود ڪي - هٽن لت ليڙا
ٻر منڙ ٻا پهلاج چئي - اُجڙ آکيڙا
موُئي ڪن ميڙا - ٻنر جا ٻتلا رکي.

١٢- ٻاويءَ ٽي نا ٻاڙ - اُدم جو وت آسرو
ڪرمن جو ڪوڏ هو ٻٽي - ڪين قليجو ڪاڙهه
رڏي ٻڪي روئي چڏي - ڏ لنهنجي منهنجي ٽاڙ
ٻرشارت جي ٻاڙهه - ٻئي ڪا پهلاج جان.

سلوڪ (ت)

١- لنجڻ ساڻ لنجي - اُمڙ جيئن ٻالڪ ٻڌي
طالب ڪي مطلوب ٻي - ڪنجڻ ساڻ ڪنجي
گهوڙي ڪي پهلاج چئي - گهوڙي سوار سنجي
سالڪ صبوح سنجهي - ساڻ رهي سوره ٻٽي.

٢- ٽڏي ٻلب ٻري - جڏي ٽيوءَ ۾ ٻجلي هجي
ٻڌا ساگر سرجي - ٽرٽي ڪاڻ ٽري
علم ٻڌا اِنسان جو - عقل نہ ڪم ڪري
ڪرٽي جڏي ڪري - ٻار ٽڏي پهلاج ٽئي.

٣- ٽري سو ٽارون - سڏ لڏي جڏهن سرجي
ٻاڻ ڏسي پهلاج چئي - آرون ۽ ٻارون
اَڪا قلا آر ٽيون - فرق نہ ڪن ڦارون
موُت سڏ و مارون - ڳائيند و هلي ڳوت ڏي.

٣- ڪاري منجهه مڇي - ٻر منو پاڻي پيٽ ۾
سالڪ ٻي سنسار ۾ - ويٺي رنگ رچي
ٻچڙ جي ٻهلاج ڇٽي - ٻچڙ ۾ نه ٻچي
تڏي اُتي اچي - جتان وڇڙي ورهيه ٿيا

٤- ڪائي ڪر خلاص - يا ڪت ڪپائي خيٽر ڪي
پوءِ اگي ٻهلاج ڇٽي - ناڻو ٿيندءِ ناس
سڙي ويندو سڀ جو - مساڻن ۾ ماس
ڪٽي هل ڪو خاص - جيٽري جس جهان مان

٥- ڪاٽو ڪري ختم - جيٽري موئي جي ويا
واري ڇڏ تن جي وهي - بند ٻون ڪم پسم
پوري ڇڏ ٻهلاج ڇٽي - در سندن دم دم
ڪر دفتر ڪي گم - نا ڏسبو نا ڏڪ ٿئي

٦- ڪوري جان پيو خام - خاٻڻ ٿاهي خيال ڪي
ٻاهر ٻاق نه ڪي تون - اَندر پيو جل جام
واسف اڪيون ڪن بند ڪري - تاپش سهج تمام
پوءِ رچي ٿين رام - راٺوڻ رسندءِ ڪين ڪي

٧- ڪنب مڙهو ئي ڪنب - حيرت حلوائيءَ وڏي
گڏهه گهوڙا ۽ ڪتا - ٿاهيو سورج چنڊ
روپ رنگ ٻيا ٻيا ڏئي - لاتو موهڻي منڊ
ته ته نرهم ۾ برهمنڊ - ٻيل هو ٻهلاج ڇٽي

سلوڪ (گ)

١- گلن ٻدا گلشن - مسڻ ٿو معلوم ٿئي
پيينگو ڏسي باغ کي - ڇيهن ڇڏ ٻو چمن

سلوڪ (ٽ)

١- ٽڪر ڪوهه ٽڪين - ٽڪين ڪين قلوب کي
ٽاهي ڀتلا پٿر جا - ماري جهوڪ جهڪين
ڀاڻي ٽس ڀلاج جان - رچ ۾ ڪوهه رڪين
چاڙهي ٽسي چڪين - ته ٻه موڙين نا من کي

٢- ٽيٺهر ٽپا - اُڏري ڏئي آڪاس ڏي
ڪوڙو وري ڪانگ جان - لڙ ۾ هٽي لپا
پاکنڊي ڀلاج چئي - آهن گول گپا
ٽاهوڪا ٽپا - نگرا لائن نرڙ تي .

سلوڪ (ٿ)

١- ٿورو ٿي ڀوڪي - ڀر ڪجهه نه ڀوڪي ڀوڪ ۾
مهٽا ڏي نا منهن چڙهي - ٿوڪي ۽ مونکي
گهر گهر گهمي ڪين ڪي - ڀنهنجو گهر گهوکي
جيءُ وجهي جوکي - ڀوکي ٿان ڀلاج ٿئي .

سلوڪ (ڪ)

١- ڪٽي آئين ٿان ڪاڻ - ڀر ڪي ڪٽا ڀوڪ ٻي
آخر هلندين هوت ڏي - جڏي وينده واءُ
ڀوڪ ڪٽو ڀلاج چئي - ڪڏي ڀيٽ منجهاءُ
اُتي اُٿي ڀاءُ - ڪوئي ڏينده ڪو نه ڪو .

٢- ڪير نه آهي ڪير - ڀر ڪنو ٻي ڪلٺي ڪپي
ويد ود ڀا جي واسطي - ظاهر ڪپي ضمير
ڀري ڪري ڀلاج جان - ڦرڻا جڏي فقير
ڪپي نه سڌ سرير - ڏوتل ڪپن د لڙيون .

٧- گارن سان گاريون - ملندو آهن موت ۾
گلن سان ڀلاڄ چئي - گل ڏين ڏاريون
ٻجن جي آڌار تي - ٻج ڪرن ٻاريون
نر نوڙي ناريون - ويڄهائن هيءَ وارتا.

٨- گيان وان گمراھ - ڪڍھن ٽئي ڪين ڪي
آتس نيشٺا نام ۾ - واسطو ۾ ويساھ
ٻوٽيون سڀ ڀلاڄ چئي - رهبريءَ جو راھ
آئيندا آٿاھ - پر شڪل ۾ شرڪت نه ڪا.

٩- گروءَ ٻنا گيان - سو ٻي گيان اگيان ٽئي
پٽيءَ ري ڀلاڄ چئي - ناهي پٽ پروان
ٻلي مڃي ڪو من متو - انهو سڀ ايمان
آنڌي ڪي اڳوان - اونڌھ ۾ آنڌو ملپو.

١٠- گڏن ساڻ گڏا - پرڻائي ٻيءُ ماءُ جان
انهن مان اولاد جا - ٿيندا ڪون ٽڏا
ڪاهي ٻيا ڀلاڄ چئي - ايهي مرض مڏا
ٻچندا ڪيئن ٻڏا - باداميون ڏند ڏات ري.

سلوڪ (ڳ)

١- ڳوڙهي ڳنڍ ٻڌي - سالڪ مالڪ سان ملي
سچ وسنوَ جي وچ ۾ - ڳولهي سند لڌي
ٻنلي جي ڀلاڄ چئي - رڳ رڳ تن رڌي
تنهن کي تني ٽڌي - واءُ وهاري ڪين ڪي.

وڻن کي والارهو - کانگن ۽ ڪڙن
اکيون رت رُنن - پوڪ ڏسي پهلاج ڇئي

٢- گيانن وانگي گهار - جيڪي جيوت ڏيهڙا
پرپوء جو پهلاج جان - ڏيان اندر ۾ ڏار
بڻيو نا بڻند و وري - سپني جو سنسار
ويئي نا وچار - آس نه ايندڙ جي هجي ۰

٣- گنگا ۽ جمنا - ساڻن هجي سرستي
پاڻيء ري پهلاج ڇئي - اچن ڪنهن ڪم نا
پڻور نه ايندا باغ ۾ - ڏسي ڪنول ڪنا
ڏيٺين گڏن بنا - ملهه ماڻهون جو نا ٿئي ۰

٤- گروء بڻايو گانء - پر ڪانئر ڪٿو ٿي رهيو
سمجهو ڪين سروپ کي - من جي مٿي مانهه
گهر گهر ۾ گهومرن بڻي - پڻڪيو من جي پانء
درتان ڏکي ٿانهه - پرين ڪيو پهلاج ڇئي ۰

٥- گذر غريباڻو - نه بد يا ڏرم کي ليباڳه نا
پريم ڪپي پهلاج جا - نقد نڪو ناڻو
پيرپڪا جي پانهنجا - ڇا شڪر ڪندو ڪاڻو
ناڻو ٿئي راڻو - راڻي کي راڻو ڪري

٦- گپ سان گپ ڏوئي - نٿڙي نه نائي نير سان
چنتا جي چنتا ڪري - ويٺو رت روئي
پريم ڪري پهلاج جان - خفا نٿو ڪوئي
ساريون نا سوئي - پوي ڪري پلال کي ۰

ٻيٽ ٻري ٻهلاج چئي - ٻيٽي ڪين ٻٽو
هنڙي هڪ ڄٽو - هٿ وٽڻ وارا وڃھ ٿئي.
٤- گهر گهر ڪوهہ گهمين - گهر ۾ ڇڏي گهر ڏٽي
ٻاسي ۾ ٻهلاج چئي - ساهڙ ٻيو سهڻين
اکيون اُگهاڙي ڪين ڪي - ڏ ٿئہ چرڻ ڇمين
ڪرمن جي تہ ڪمين - ٻاڻيءَ ۾ ٻياسي رهي.

سلوڪ (ف)

١- فاحش ڪم فقير - ڪڏهن ڪندا ڪين ڪي
رڳہ رڳہ ۾ رانجهن جيئان - هر هنڌ ڏسن هير
ٻيهي منجهہ ٻهلاج چئي - ٻسن ٻين ٻير
باقي ڪرڻ ڪير - مڪڻ مهيءَ ڪان وڃا.
٢- فقيرن قڪو - ڪنهن سان ٻوليو ڪين ڪي
ٻاڻ ڪيو ٻهلاج جان - سدا من جهڪو
دشمن ڪي ٻي در تان - ڏنو ڪونہ ڌڪو
ٻدا مهر سڪو - سندن هليو سنسار ۾.

سلوڪ (ق)

١- قرٽا قوقيرا - قس نہ ٿئي فائدو
ٻيٽ اندر ٻهلاج چئي - ٻوُنھ ڪندي ٻيڙا
ڪلفت ڪلهہ ڪروڌ جا - ٻئدا ٿين ڪيڙا
منهن جا موهيڙا - مرن نہ منهن موهٽو ٿئي.

٢- ڳالهہ مان ڳالهوڙو - مورکہ ڪيو مت ري
پاڻ ڏنو ڀهلاج چئي - لنگهہ اڳيان لوڙهو
سڪ سان ٻڌي ڪين ڪي - ساڄن ڪي سوڙهو
پلنگہ تي پوڙهو - هيڪل هٺي هٿڙا.

٣- ڳالهيون ڪري ڳوٺ - ڪهين ٻڌا ڪين ڪي
ٻڌا پوڙهئي پوکہ ۾ - چيندا مگہ نہ موٺ
جيپ هلندي جي ڪانہ ڪا - هلي ڪندا ڇا هوٺ
ٻڌا ڏني ڪوٺ - ڪوئي ايندو ڪين ڪي.

٤- ڳوهہ کي ڪٽي ڪٽي - گهر شڪاريءَ جي ڇپي
مؤٺ پڻهنجو ڀهلاج چئي - پاڻ پاڻ ٻٽي
ڦرڙا پڻهنجي پيٽ مان - وڻو جت جٽي
سنسنگہ ڪين وٽي - ڪاهي پوي ڪسنگہ ۾.

سلوڪ (گهر)

١- گهر ۾ گهر وارو - پنهي پنور تا لڌو
پنجن ڪوشن وچ ۾ - واڙ هيل واچارو
ڪيڏي ڪنوارو - پني ڪيو ڀهلاج چئي.

٢- گهٽا پوچ ۾ پير - منان او ند و ڪينن آسرا
هوس ڪبو آ هڪڙو - ٻيا سڀ مائت مير
سيگہ هٿن ۾ هڪڙي - طالب ڪڻ ٻيا ٻير
جهٽين رانجهو هير - جس ڪٽي جوڙو ولو.

٣- گهٽي مان گهٽو - ٽوري مان ٽورو سهي
ڪاٺي ڪاڻڻ مان ڪيڏي - وجهہ ڪنهن ڇهب چٽو

پر هو اُن جي اکين ۾ - ڪروڙ پريل ۽ ڪام
پٽ ۾ ٻهلاج ڇو - نرسنگهه ڏنو نام
پيٺش آرام - ڇو ٻاتو هو رام ڪان .

٧- رهيا سنگو ساڻ - گهل ڇڏي گهر ٻار جي
ٻاتو نا ٻهلاج چئي - من مان ڪيئي ماڻ
شاهن سان ونا رکي - شوخي ۽ چڪناڻ
انهيءَ پر اڻ جاڻ - حجت ۾ حرام ٿيا.

٨- راج ڇڏي ڇو رکي - وبراڳين ورتي وڃي
سمجهائون سنتوکي ري - ڪروڙ مڙئي ڪکي
لکي جي اندر لکي - ٻاتي تن ٻهلاج چئي .

سلوڪ (د)

١- دستيءَ کي مستي - ماڻهونءَ مستي ڇا ڪندو
ڪرسي ساڱي ڪات جي - حڪم ڪري هستي
بي ٻاڙيءَ ٻهلاج چئي - ول ڪئي وستي
ڪو عاشق السني - اورانگهي اڱي وڃو .

٢- دعا ڪن درويش - پرشارت ڪم پانهنجو
ٻڙهو هي ٻهلاج چئي - ڏين هوت هميشه
ماي وت محبوب سان - سمجهي مام ۽ ميش
شارد شيش مهيش - ڪرٽيءَ سان ڪامل بڻيا .

٣- دلڙي جن ڏوڻي - دلهه ۾ ڏوتل تن جي
پيهي ڏنو ٻهلاج جان - جوت اندر جوڻي
ڪوڻي ڪين ڪاڻ مان - ماڻڪ ۽ موتي

سلوڪ (ر)

۱- رهبر بنا راهه - جنهن آندو نهي آدمي
ڀار لهي ڀهلاج نا - ٻيڙي بنا ملاح
ڪير ڏئي ٿو ڪين کي - گاڻن بنا گاهه
ستگر ڏئي صلاح - ته مونجهارو مٽي وڃي.

۲- رسڻ ساڻ رسي - پرچڻ سان پرچو پوي
جيئين سج جي سهڪ لي - ساوڪ سپ سسي
پاڻيءَ سان ڀهلاج چئي - پڪڙي جڏي پسي
گرمڪه ڪين گسي - پيجل واري پول ڪان.

۳- وڳو رام نه چئه - رمز اي سڪه رسڻ جي
پٽلن کي ڀهلاج چئي - پيرن وڳو نه پئه.
پرشارت ڪر پانهنجو - لوڙي لالڻ لهه
گهوڙن وارو گهه - چڙ نه رسڻ رام کي.

۴- راهي ڏسن راهه - پند ڪرڻ ڪم پانهنجو
پرشارت پرمي ڪري - سالڪ ڏين صلاح
پار پڳا ڀهلاج جان - همت ڪري ملاح
باقي نلها ناهه - ڪيج رسائن ڪين کي.

۵- وڳي ڪري نه ريس - ڪجهه ڪرلب پنهنجو ڪري
قرب سان ڪوشش ڪري - خاوند بٽيا خميس
پاڻ منجهان ڀهلاج چئي - ڪيئو همت ۽ هيس
وسن سان رئيس - ڪانئر بٽيا ڪو نه ڪو.

۶- وانوڻ اڳيان وام - ساڳيو ئي سوروپ هو

پاوڪ ۾ **پهلاج** چئي - ٿيندي ڪا ٽاڙل
بادل ۾ برسات آهه - برسي سو بادل
هلندي هيءَ هلچل - ٿون ئي هل خد خيال ۾.

١٠- ڍولهه تنهنجي در تي - جيڪو ڀير ڀري
خالي تنهن تي در تان - ورڻي ئي نه وري
ڍڪ وڃن تنهن داس جا - جيڪو ڏيان ڌري
جوت ٻاري جو جلندر جي - تنهن گهر جوت ٻري
ٻهراڻو ٻهروءَ جو - ٽاروڻ جيا تري
انت گهڙي آرام سان - گولن جي گذري
شل سو هو سانگهه ڪري - ڀيريءَ ۾ **پهلاج** جو.

سلوڪ (ڍ)

١- ڍوڏو ۽ لوڏو - آهي ڌرم ڍڳهه جو
سڪه ڍڪ ڍڳهيءَ جي ادا - ائنڊو پيو اوڏو
پڪو ٿيءُ **پهلاج** جان - ٽرڪي نا ٽوڏو
غئب اندر گوڏو - وڃي ڪيهان ڪوڙ ٿون.

سلوڪ (ڏ)

١- ڏهي نا ڏوهي - ڳاٻون ڌاري گهر ۾
پيئي چا **پهلاج** چئي - سمجهه ٻدا سو ئي
مڪڙ ڪيڏي ڪين ڪي - مڪڙت سان موهي
گڏهه جي گوهي - لاٿيءَ ٻدا نا لهي.

٢- ڏسي ڏٻڪاري - نشو تنهن ۾ نانهه ڪو
خوب چڙهي ڇڪي ٽڏي - پيئي پيئاري

گياني ۽ گولي - سڀ تن جا ساوا ٿيا.

۴- دولهه ڏين ڏيال - ڏيا داسن ٿي ڪجو
تو وقت ڪمين ڪاڻ ڪا - ڪر ٻلاءُ ون پال
پاڻ اچي پهلاج جان - سکهو لهج سنڀال
لالڻ ڏيندڙن لال - جهاڙن کي جهوليون ڀري.

۵- دعا ساڻ دوا - ٻئي شفائن مرض کي
وڳو دوا ڪم نا ڪري - آهي دعا سوا
پاڻ هجن پهلاج چئي - اهڙي آب هوا
ٻواسير ٻوا - مهر سان شفو وڃن.

۶- دنيا ٿي دشمن - سڄڻ هڪ سائين آٿي
ماڻهن کي من ڪين ڏي - مالڪ کي ڏي من
پرم سکي پهلاج جان - ڪر جس پرڀو جيو ن
هن رنگت کي ڪن - ڪامل ٿي ڏي ڪين ڪي.

۷- داتا ڪري قبول - ملڪ مجو تان چا ٿيو
پرڀو هڪ پهلاج ٿي - مڙني سندو مول
معافي جي مالڪ ڏئي - ڪير مڱي مقبول
ٿيندو قل ۽ قول - جي پاڻي ڏبو پوک کي.

۸- دل کي ڪجي دريا - واٽ نه ڪجي وڪرو
وهي وڃي واٽ مان - چڱائي جو چاه
پٽي پنڌ پهلاج چئي - وٽ صبر جو اساءُ
آڪڻ ساڻ الاه - قبوليندو ڪين ڪي.

۹- دنيا ڏئي ڏاڍل - ڏاڍل مان دنيان ٿهي

٢- سوامي ٽيئُون رام - جوڳ ڀڳاءُ جهنگ ۾
سون سرڻ ۾ وڃي - ٻوڌ پاڻو ٻسرام
پڪي تنهن ڀهلاج کي - مڙد ڏسي هٿي ڄام.
ٻيرن ٽي پرڻام - سڀني سنتن کي ڪيان.

٣- ستگر جنهن سائي - ساڌ چڏي سائي ڪيو
ٻيڙا تنهن ڀهلاج جان - لهڙي ۾ لاٿي
ورٽي تنهن وڻام جي - ڦرٽي نا ڦاٿي
هٿ ڏئي هاٿي - ڪيڙو واڳوءِ جي وات مان.

٤- ستگر جنهن جو سيڻ - ڏيئي نه د کي تنهن جي
من ملائي مڃتي - ورجائي نا واڻ
پرم ڪري ڀهلاج جان - نرمل ڏاري نيڻ
ميڻ بتيءَ جي ميڻ - سڪ سان ڪندي سوجهرو.

٥- ستگر ساڌ ڏئي - نه ساڌ نه گهرجي ٻيو ڪو
پاڻ اچي ڀهلاج جان - گهٽ ۾ گر وهي
هر ناڪس هولي نڪا - اُن کي ڏکه ڏئي
جڳان جڳه جيئي - ڀڳت اوهو ڀڳوان جو.

٦- ستگر جي شيوا - جيٽري جن جوڳن ڪٿي
پوڄن اُنهيءَ پرش کي - ديوتون ۽ ديوا
پائيندو ڀهلاج چٿي - مڪتيءَ جا ميوا
ليوا ۽ ديوا - لهي وئي اُن لال تان.

٧- ستگر جنهن سائي - پل پل ڪيو پانهنجو
ڀاوي تن تان ڀرم جي - لالڻ سڀ لاٿي

پاٽيءَ ماں ڀِٽاج چئي - ترٽي ٽي ٽاري
اکيو ن اُگهاڙي - نہ سپنو سڀ سڙي وڃي.
٣- ڏانو ر جان ڏائين - جار نہ قس ٽون جار ۾
ٽهڙو و يند و جگہ مان - جهڙو ٽون آئين
پُران جو ڀِٽاج چئي - پَٽہ نٽو ياڻين
خؤش ٽي ٽو کائين - لڏون من جي لوڀ جا.
٤- ڏاين کان ڏاڍو - ڏ ڀه ڏ ٽي ڏاڍو اَٽي
پڇي نا ڀِٽاج چئي - کاڍورو کاڍو
مالڪ مرضيءَ جو اَٽي - ٻيڍو کري آڍو
ونڄ ويڍي واڍو - جوڙي ٻي سو ئي سگهي.
٥- ڏ ٻندي ڪين چئي - جانب ونان جندڙي
کنڌ و جو خانوند سندو - کميان ساڻ ڪٽي
پيش پوي ڀِٽاج جان - کرمن کي نہ کٽي
لنکا پوء لٽي - مهان و ٻر جان مڙس ٽي.
٦- ڏاڪڻ کان ڏکندو - سو ڪئن چڙهندو چوٽ ٽي
پَٽڙيءَ ٽي ڀِٽاج جان - پَٽڙي جو پُڙهند و
اکيو ن اڳيان ءِ پير جا - ڏاڪا پيو ڏ سند و
ٽ ڏندو ءِ لڏندو - سو نا ماٽي ماڳہ کي.

سلوڪ (س)

١- سوامي شيامانند - سنگر مليو سارٽي
گنگا کنٽي جنهن ڏنو - ود يا جو آنند
پاٽو مون ڀِٽاج جان - پَٽهي پُرمانند
سهڄي سهڄانند - آٻو ٽن جي آسري.

١٣- سٽين طانو ٽاءِ - آهو جنهن عاشق کي
وڙ تو تنهن ويساهه سان - رندن وارو راهه
پکنڊ ڇڏي پهلاج چئي - اوهو ٿيو اولياءُ
تنهن کي تنو واءُ - ڪڏهن لڳندو ڪين کي.

١٤- سپني م ٻي ٽون - ڪارڻ ڪاره روپ ٿين
جاڳرت م ٻي جارڻ ٽون - سمڻ مڃايو مؤن
پاڻ سمجهه پهلاج چئي - ڪر ڏو ڏڙ م نا ڏؤن
پمنپ ڪئي پؤن پؤن - پاڻ وڃايو پمنپ ٽو.

١٥- سپني جو سيرو - پيت پرلندو ڪين کي
ڪي ي پائيو پٿر مان - هر ڏي م هيرو
پٿر م پهلاج هو - ظاهر زخيرو
ڪنڌ منجهان ڪيرو - جاڳي جو جيٺري ڪيي.

١٦- سپني اندر صاف - ورڻي آ جنهن ولر جي
گهمندي سمهندي اُن جون - مڙئي منداٿون معاف
پاڻ ڪيو پهلاج جو - اڻشور خود انصاف
تنهن جي ڪوهه نه ڪاف - آڏو ٿو اڳيان اچي.

١٧- سهٽي ٿيءُ سڄاڳ - ولهي ور نِ وڃاهه ٽون
سمجهه سڪپت سيج ٽي - نه سمهين ساڻ سهاڳ
ڏي نه پني پهلاج چئي - چوري ٿي چڙواڳ
ناحق ڪر نه نياڳ - هوندي ور وڏوا ٻٽي.

١٨- سگهري ڪين سڪي - اَگهري سڪي آسمان
ڪانڌ جنهن جي ڪج م - سا اوڪان ڪين لڪي

ورتي تن وارن جي - نا ڦرٽي ۾ ڦاٽي
همت ڏئي هاٿي - پار ڪيو پهلاج چئي.

٨- سنگر پيو سڏي - پر سيوڪ سٽين ڪين ڪي
پوءِ اُنهيءَ انسان کي - عاشق ڪيئن اَڏي
پري ڪيس پهلاج چئي - هردم هوڏ هڏي
گوڏو ڪونه گڏي - ڪنهن کي ڏان ڏاتڙي.

٩- سنڀيما ساري - سمجهي جنهن سنسار جي
پڙدي لي پهلاج چئي - چمڪي چوڌاري
مٺن جي مجلس اچي - جيئرن جيئاري
ڪنهي ڪوهياري - فلمن جا ڦرٽا هوا.

١٠- سڪ ۽ سمجهه سڃاڻ - سالڪ رکن سان ٽا
سڪ سان ٽئي سوجهرو - سمجهه پڇاڙي پاڻ
سڃاڻپ سان سنگم مان - سودي لهن سڃاڻ
نات ڏسن نرباڻ - پٽر ۾ پهلاج جان.

١١- سيتل ٽئي سنسنگ - سٽندي من سيتل ڪري
پڪڙ ۾ پهلاج چئي - ڏسي اُگهاڙو اَنگ
آتش اُٿي عشق جي - ڏاڍيءَ هنيو ڏنگ
تنهن کان پلو جهنگ - نا ڏسجي نا ڏک ٽئي.

١٢- سڀ مرضن جي ماءُ - پيري ٽئي پهلاج چئي
واڇن کان وهندي وڃي - سڀ وائيندي واءُ
پٽ چڏي پهلاج ويا - پر ۾ اچي نه پاءُ
سا گهر اِي سماءُ - سرڪي ڪري ڪانهِ ڪا.

۲۴- سالڪ سنت مٿي - ونئو وڃن واٽڙي
پرين کي پهلاج چئي - پهتا انهيءَ پٽي
ڏينهن رات ڏوري هليا - راهي رنگ رٽي
طالب ڏينهن لٽي - وڃي مليا محبوب سان.

۲۵- سالڪ سندي صلاح - مورک ڇڏن ڪين ڪي
پاڻ وڃن پهلاج چئي - دنگي منجهه درياهه
ڪاهڻ وارو ڪين ڪي - ڪير رسائي راهه
غير ب ڪيا گمراهه - غوطا کائن غضب ۾.

۲۶- ساهڙ ساهيڙي - ساڻ نه هلندءِ سير ۾
نڪو ترهو تار ۾ - نڪا ڪا ٻيڙي
پٽي رهي پهلاج چئي - مايا جا ميڙي
ٽنگ جڏي ٽيڙي - ڪائيءَ ٽي ڪاڪو هليو.

۲۷- سامن سند و سماع - جت نه ڪيو هو جيٽري
پٽيان ٻي پهلاج چئي - لهندا ڪؤ نه لڪاءُ
پوجائيندا پاڻ کي - نقلي ڪري نماءُ
اُپري ڪيو نه ٽاءُ - سي لهندي ڪندا ڪو نه ڪو.

۲۸- سورج ساڻ ملي - نيڻ ڪرن ٽا ناز کي
ٻيا چند چانڊاڻ جي - ڪُوڙي ڪانه ڪلي
جيٽري جوڳن سان جڏي - ونڌو روح رلي
اوڏيا ڳڌيا پلي - پوءِ ٽئي پهلاج چئي.

۲۹- سالڪ ڪن سجُود - سارو ڏينهن صاحب اڳيان
آرس ڪرن ڪين ڪي - جاڳن اُٺي جوُدا

پتيءَ سان ڀلاڄ چئي - ڀڏي ڳنڍي چڪي
هوءَ چنتا منجهه چڪي - گهر وڃائي گهر ڏٺي.

١٩- سنجهي ٿيءَ سڀاڳ - ڪوڪون ڀڏي ڪال جون
مٿان اچي اوچتو - موت چڙاوئي ماڳ،
پائيندڙ ان ڀلاڄ چئي - منجهان ڏيهه ڏهاڳ،
دال ۾ وجهي داغ - مري وڃ نا وسرا.

٢٠- ساڃٺي سينگار - ڪري سٽ ۽ سيل جو
جهونو سمجهي جڳت جو - جسم ٿي جنسار
پائي ٿي ڀلاڄ چئي - حليمت ڀڄو هار
تنهن کي جم جندار - سر جهڪائي جوڙ ۾.

٢١- سهڻيءَ کي سينگار - سائينءَ ڏنو سونهن جو
باقي شؤنق شرم جو - ڪل کي ڪري خوار
پائو ڇا ڀلاڄ جو - جان مٿي جنسار
ڏٺيءَ جو دلدار - ٿيڙس کهڙيءَ ڪار ٿي.

٢٢- سنسو آئي سيءُ - ڏ ڪائيندڙ ڏيل کي
پڪڙ جو پڙدو ڏسي - جهور نه پنهنجو جيءُ
ڀرم منو ڀلاڄ جان - پيٺو ونئو پيءُ
ٿرٿا ۾ ٿر ٿيءُ - سنسو لهي سرپ جو.

٢٣- سٺي ڪان نياري - سڀ کي ڏئي سوجهرو
جيئن سج آڪاس ۾ - چمڪي چؤڌاري
ڪرڻا وجهي ڪل ٿي - نر توڙي ناري
ڏئي ڏيکاري - ڀري ڪان ڀلاڄ چئي.

٣٥- ساڳيو گل گلاب - دوا ڪرڻ دارون ڪرڻ
هٿ وس ڇيڻن جي آئي - جڙيم ڪونہ جواب
جيون ٿاهيج جس پيو - ٻيا ڪر ٿون پاڻ خراب
هر ناڪس شراب - پريم وٺو ڀهلاج پي.

٣٦- ساعت کي ڪڻ ساڻ - ڀٽسا ٻڌ نہ پاڻ سان
ٿوڙ مڇهان ٿن ٿيو پوي - موٽي ڏي مهراڻ
ڀٽسو هو ڀهلاج سان - ٻيا نماڻن ماڻ
لوڙي واٽين واڻ - ٿہ ٻہ ساعت سونو ٿي ڪري.

٣٧- ساگر ٽٽي ساگر - وڪہ انمرت ٽٽي وڇم
اَمر ٿو انمرت ڪري - زهر نہ ڏميوار
دڪہ جي ان درياهہ م - سڪہ ٻي لان سار
هر ناڪس جي هار - وجہ پائي ڀهلاج وٺو.

٣٨- سو ڪيڻن سڪہ پائي - اُٿيون جنهن کي عادتون
گهہ وڪٽي دارون پيئي - ٽپري ٿهڪائي
ميوي لي مرغيون وٺي - ماس مڇي کائي
پڌهڙي پڳہ لاهي - پڇتائي ڀهلاج چئي.

٣٩- سارنگہ وٿو ساهہ - موٽا ٿي جي مينهن لئہ
سڪا وڻ ساوا ٿيا - جي اُڙکي ڪيا لباهہ
پاڻيءَ ساں ڀهلاج چئي - وهڻ لڳا سڀ واهہ
لٿو ڏرت ڏولاءُ - ڏاگهورن جي ڏهہ ٽان.

٤٠- ساڳيءَ سيج سٿي - ور وڇاهو وسريءَ
پنيرو ڀهلاج چئي - اوُنگهي روز اَچي

پل پل ڪن پهلاج جان - وهي صاف وجود
سڀ ڏسن معبود - تو ۾ مون ۾ پاڻ ۾.

٣٠- ساجهر ٿيءُ سوار - غافل گهوڙي جي مٿان
واڳون جهلج وات سان - ترڪءِ ئي تلوار
پيهي تون پهلاج جان - شترو سڀ سنگهار
مٿان پوءِ ميار - ڏينداو ولين ڏهه ڪي.

٣١- ساڳيو چنڊ ۽ سج - هت اُڀري جي هت لهي
پرڪٽ ساڻ پهلاج چئي - اڄ مان ڏيندو و اڄ
باقي ڌرتي ڏيهه جا - خواب ڏسي نا - ڪڄ
نڀانند جو نڄ - اچل اٿيئي آتمان.

٣٢- سانوڻ ۾ سارنگ - ساوڪ آئي سڀ ۾
تو وڻت سارنگ سنگرو - سانوڻ جان ڪر سنگ.
سدائين سرينگ - پهلاج ڏسين هوت ڪي.

٣٣- ساڌي سماڌي - ڦرٽو نا ڦري پيو
اَڦر ڏسي آتمان - اندر ۾ آدي
پاوڪ ۾ پهلاج پيو - ساگر ۾ ساڌي
آدي وياڌي - پوءِ نه رهندي روح ۾.

٣٤- ساڪت جو سڀاءَ - مٿو مالڪ جو مٿو
اندر ۾ ابليس ڪي - ڪين اچي ڪهڪاءُ
هرناڪس هولي کيو - ڪيڏو ٿي ڪيائءُ
دشمن وارو داءُ - پرکي پيو پهلاج چئي.

٤- شوخي ۽ چڪناڻ - جڳهڙي جو ن جڙون اَئي
ٻڙس مارِيا منت ۾ - ڀلا ڪيا مساڻ
ڪيمت و هاڻيا خون جا - ناس ڪيا نوُ جواڻ
پرلڪيءِ آ پرماڻ - هوليءِ ۾ ڀيهلاج جو.

٥- شيرن جو ڦرنو - گدڙ گاي وجهي
ڦيهر ٻٽندو ڪين ڪي - شڪل جو چونو
پوڄائي ڀيهلاج چئي - ڏاڏي ڪان پونو
ڦراسي لونو - ڪيو وڃن ڪوهه ٽان.

٦- شرڌا سان شڪتي - ٻگتي وڌي ڀاو سان
ڀائي نا ڀيهلاج چئي - ٻدا گيان گتي
ڪوشش سان ڪامل ٿيا - جوڳي جتي ستي
جهڙو چيت ڪتي - ٽهڙو مگهر مانگهه آهه.

٧- شير چڙهي ويا شير - پرڪٽن جان ڪري ٻيا
ڀڳتيءَ سندي ياڙ لي - وڏا وجهائن وير
وامت وڄائي وڌڻ جي - ڪيا ڀونتي ڀير
توڙي مايا ٻير - ٽه ۽ ٻنن ٻيا ڀيهلاج چئي.

سلوڪ (و)

١- وڏڙن جي وائون - جدين ٻتاهو ياڻ ڪي
ڀورو ٽن ڀيهلاج چئي - هرڌي جو حاطو
لاهي سگهندو ڪين ڪي - ٻنيان ڀارانو
ختم ڪري ڪاتو - خصم وٽان خالي ويو.

تهارو نا ننڊ ۾ - پاڻي پرم پئي
جيئين چوٽ چئي - رهي ذار ڏٺي کان.

٤١- ساڪت ۽ سائيل - ٻئي جو ڪم جي جو
سچ سڃاڻن ڪين ڪي - عادت ڪيا عليل
پرم نه ڪن پهلاج جان - جاهل بڻيا ذليل
جيئين رڃ جا رليل - تڙنا لهن نه ڏانءُ.

٤٢- سهاڳڻ سائي - ور چڏي ٻيو ور ڪري
وڏي چڏي ور جي - ٻي وڏي پڙهائي
ڏٺون پي ڏهوڙي جي - جڳ جڳ منائي
سمڻ سڃاڻي - هيءَ پرولي پهلاج چئي.

سلوڪ (ش)

١- شال وسن وڏڙها - منهنجي مارون جا
پاسي ٿين پهلاج چئي - جنگيون ۽ جهڳڙا
ڪليو ڪاڻن ڪٽ ٿي - ڪمر پڙهون پيڙا
مارن ٿي ميڙا - لڳندا رهن لال جان.

٢- شڪن منجهه شڪي - ور وڃائي وسري
پسي نا پهلاج جان - رکي پريت پڪي
هلندي هلندي هوت ڏي - ٿڪي پئي ٿڪي
لاکو هوند لڪي - ڪين گهمين ها گهوٽ لئهه.

٣- شوءُ چاهي شڪتي - ٻئي اکن ۾ آئي
رڳو ٻڌي پاهران - پيتر ڪر پڳتي
پري ڪر پهلاج جان - ترڪن جي تختي
جوت ۾ سڀين جڳتي - پانهنجي اکين پاڻ ۾.

لوڏا ڏونڏا لهر جا - منجهي سير سڄي
منجهي راڄ رهي - پرمي ٿي پهلاج جان.
٨- وهڻن لاءِ پل واهه - پر وهه ڏٺن جي دل ۾
پاسي ٿي پهلاج چئي - پڪي نه پر جي پيهه
ڳنڍ ڳنڍي پنڌ ڪين ڪي - رهڻندن جي راهه
هڪ ڏوراپو ڏاهه - اهو مالڪ ڏيندو مهڻا.

٩- وسيو ساري رات - پر پيئو پياس ۾
پٽيئين نا پهلاج جان - لنوائو واٽي لات
رات وئي اڌ رات وئي - ٿي پرهه ڦٽي پرڀات
جاڳي ڏسي جات - نه ميگهه مٿاهون وهو هليو.
١٠ وسڻ پيو وسي - پيئي ڪو پيج آسمان
پرجهي ڪو پهلاج جان - انهيءَ راند رسي
پيئي پياري رام رس - اهين ڪي ڏس ڏسي
سدا هوت هسي - چت ۾ چؤماسو ڏسي.

١١- ور ۾ وڃائي - ڳولهي وٽي ڳوٺ ۾
پنهي پنهنجو پاڻ ۾ - جهالي نا پائي
ور ڏولي جو وسرو - بيٺو پلائي
لڄ پيو لڪائي - ڳولهي ڏسي نه ڳنڍ ڪي.

١٢- واڄن وٽ وڃي - پر ڙڙون پيئي ڪين ڪي
وڃن جي واڄار جا - پٽرون ساڻ پڄي
ڪير پيئي پهلاج نا - هٽي ٽوڻ ٽڻن
واٽو سينگه سڄي - پر ٽهر هلائڻ نا سگهيو.

۲- وڃي ڄڻو ۽ جيءُ - ٽڏي جاڳي جيءَ ٿيو
جوت ٻري ٿي جوت مان - سمجهي سالڪ ٿيءُ
ڀيڄي ڏس ڀلاج چئي - هن ۾ وڃي هيءُ
ڪيل سنسي جو سيءُ - ڇرڻا ڇڻن سان ملي.

۳- ور ۾ وڃهي ور - ولهيءَ سان ور وڃائيندو
رهي ٻي گڏ گهوٽ سان - گهر ۾ ڪري نہ گهر
پاڻ کي ڀلاج چئي - وڃي نہ ڀنهنجو ور
منهن کي لائي مر - جهونيءَ جنم جهرنو ڪيو.

۴- وڻنا آئي نہ ولها - جيڏري جوڳن جي اڳيان
ڪنڌ مان ڪين ڪڍن کي - ڪفر جا نہ ڪلا
هوندي هولن جي ڪئي - سارو ڏينهن ڳلا
ڀڙ جا ڀنلا - ڀنيان وهارئي ڀير ٿيا.

۵- ور کي ڏئي ويساهہ - ڀنيان دل ڌاري ڪئي
پاڻ جو ڀلاج چئي - ٿيندو ٿن لپاهہ
ٻ ڪيندو نہ ٻڌيءَ کي - گوبند اهو گناهہ
انڌو ٿيس ارواح - آخر ٻي انڌي ٿئي.

۶- وڃو وڏو جن - ٻرڻ ۾ ۽ پاڻ ۾
هوندي مليا نہ هوت کي - سي موئي ٻي نہ ملن
ٻري ٿي ڀلاج چئي - وڻنا رت رتن
هوندي ور ولهن - ڏنو ڏک ڏهاڳ جو.

۷- وهڻ ڀل وهي - ٽون نہ وهي وچ وڻو ۾
پاڻيءَ جو ۽ ٻوڙ جو - مشڪل اڙ لهي

ڏس اُنهي ڀٽاج ڪي - ڏاها وڃا ڏسي
گسٽيءَ ساڻ گسي - چندن ٿي چوکو ٿڌي.

١٩- واليءَ ڪيا وڻ - هاڻي وڻ ڪر پاڻ سان
جوٽي جوت سروپ ٿون - جاڳائين جو جڙ
پوڄين ڪوهه ڀٽاج چئي - مقاهن جا مڙهه
لانگهي لهه سي لڙ - جتي وٽ نه وسامئي.

٢٠- واهون سڀ وسار - وائي رکه هڪ وات ۾
پاڄ پنهيءَ جو هڪڙو - وڻن جو وستار
پريو هو ڀٽاج ۾ - نا پريو منجهه پهاڙ
پڙدي ٿي پرچار - سنيما جو سمجهه ٿون.

٢١- واسر ۾ نا واهه - پت پراوا ٿئي پنيان
وهڻ نه ڏينده راج ۾ - هي ڏاين جو ڏاهه
پيت چڙهي ڀٽاج چئي - چاليءَ ڏينده ڇيهه
پکي ٿن جي پيهه - جو انت ڪال اچي اڳيان.

٢٢- ويندڙن اگهه اُنهيءَ - آئين هئين جنهن اگهه سان
نڪو ناٽو پاڻ سان - نڪو پت نه ڏيءَ
پاڻ وڏءِ ڀٽاج چئي - گلي ۾ گهيهه
هت وساري واهه - چار سوءِ ويندڙن آئي.

٢٣- وڃي جهار هڪل - پڪل جتي پوکه آهه
ڪٽي گليلا گهر ۾ - جهرڪن ڪي نا جهل
پوڙهئي سان ڀٽاج چئي - سڀ ڪجهه ٿئي سڦل
ڪندڙن جي ڪل ڪل - نه وينده ڀڳا ڀڪ ٿي.

۱۳- واڻان وڻ نہ وڃهہ - وڻ وڌائي وڻ تو
ڪجهہ دم ڏئي دل کي - سور گهٽي پيو سڃهہ
پڪو ٿيءُ ڀلاج جان - ڏسي لهس نہ لڄهہ
خفي ٿيءُ نہ ڪجهہ - سهہ تہ ساڻين سپرين.

۱۴- وڏن مڃهہ وڏي - مالڪ مٽيا اُي وڏي
ڪٿي چڏيندہ ڪرم جي - ڪاڻ ڪڏي نہ ڪڏي
پرمي ٻڻ ڀلاج جان - ڪر نہ جان جڏي
مهر جي جا مڏي - ڪائي ڪپائي نا ڪٿي.

۱۵- واري ڪيم وڌاء - سڃڻ وڌائج سامهون
سوريءَ جي سيڄا مٿان - سر کي ڪين سهاءُ
مٿائي مڻهن ۾ وڃڻي - ماٽهون سپ مداہ
ٿيندہ سپ سهاءِ - پٽر ٻي ڀلاج چئي.

۱٦- واڃهن جو واري - پرم پردمن سان ڪري
اوکيءَ اُنڌيءَ اِنسان جو - اُري نا پيري
پنهنجن لئہ ڀلاج چئي - ٽيري ۽ ميري
ٻهي ٿئي ٻاري - تہ ۽ اوڏو اينڌس ڪونہ ڪو.

۱۷- وهم واا واڙهي - جسي ۾ هن جيءَ کي
پکيءَ جان پڃري پئي - وڻو ڪنب ڪيڙي
پروس ٿي ڀلاج چئي - وڻو چت چيڙي
لپن سان ليڙي - مٿي وڏي مڻهن ۾.

۱۸- ور ور ڪري وسي - ٽون ٻي وس ور ور ڪري
هڪڙي پوک پڄاء ٽون - ٻيا ڪٽا وڃهہ ڪسي

٢- لاهج ڪين لغام - گهوڙي جو گهوڙي چڙهي
پار پوور ۽ من لئي - وسهه ڪجهي ڪيام
پختو رهه ڦهلاج جان - رکي ظاهتو جام
عمر پر آرام - پائي وندڻ پرڻ ڏي.

٣- لوٽيا هٿن لاڦ - ڪري ڏڪارن ڪين ڪي
ڪندا سالڪ سرهي - سيدا سدن صاف
ڪنهاري ڦهلاج ڪي - مڙئي ڪرائو معاف
باقي پوت جي پاڦ - طعام رڌي نا رڌڻ ڏي.

سلوڪ (م)

١- من چيتن جي چال - سمجهي ڪوئي سورمون
چيو چيتن جو ڪري - لاهو لئي تپا لال
من پنيان ڦهلاج چئي - هلنداسي ٻي حال
مرندا ڪين مجال - جي چيتن جا چيلا بڻيا.

٢- من جو مڪرالي - نڙي ڪري نياز جي
ڪڍهن ٻڻندي ڪاڻ ڪا - ڪوئل ڪانوالي
پاڻ ڪيڻن ڦهلاج چئي - ٻيائي ڪي ٻنالي
من جو ٽي ميلاي - ڏ ملي محبوبن ڪي.

٣- مرشد مينگهه ملهار - مينگهه وسايا مهر جا
ماڳ مرادن جا - گلڻ سان گلزار
سڀا گهر ساوا ڪيا - ڏئي پدارت چار
دعا جا داتار - در پنيا ڦهلاج جا.

٢٤- ورلو نه ونءِ - وڏن وقت وڻهي ڪري
پرم ڪري پهلاج جان - لاهي سر سٽي
موئي ماري هي ڪڍي - چائنت ٻي نه چٽي
وينو د ر پٽي - ڪنجي ڪريا جي ونءِ.
٢٥- وهي ڏس واڇي - پنهنجي ڪرمن جي ڪٿا
چترگپت چت من اٿي - ڏس چڏ ٿو چا چاچي
پڙهي ڏس پهلاج چئي - غرق نه ٿيءُ گهاچي
ممتا ڪين ماڇي - جڏي ممتا ڪٽندي ساٿ ٿو ن.
٢٦- ونهه ودڀا جو رس - ڪرسي جاڻن ڪين ڪي
ٻارهن ماه مڪرجي - منهن ۾ پائي مس
شيوا ساڌو سنت جي - سکيا ڪين سرس
موڳن ماري مانهه ڪي - ڪنهو نه جيڏري جس
چڏي گس گروه جو - وتو گديءَ جو گس
ٻي قدرن هيءَ ڪس - ٻاڻ ڪي لائي پهلاج چئي.
٢٧- وڻن ٿي وڻهي - ڦل ڦل ڏائو خوشيءَ سان
موهه نه رکجو من ۾ - سواد نه سنيهي
ڪنڊن ڪرڙن ۾ ڪجو - د ڪي نا د ڻهي
پرجهي پرڏ ڻهي - پائجو خود پهلاج چئي.

سلوڪ (ل)

١- لونءِ جان ليٽي - آسرا اِستت نا ڪري
سگهي ڪين سر پر جا - سنسا سميٽي
پران جي پهلاج چئي - راهه چڏي رٽي
خيالن جي ڪيٽي - خفو پراهو خيال مان.

٢- لاهج ڪين لغام - گهوڙي جو گهوڙي چڙهي
ٻار ٻيو ور ۾ من لئي - وسهه ڪجي ڪيام
ٻڌنو رهه ڀهلاج جان - رکي ظابتو جام
عمر ٻر آرام - پائي وندلن ٻرن ڏي.

٣- لوڻيا هٽن لاڦ - ڪري ڏڪارن ڪين ڪي
ڪندا سالڪ سرهي - سيما سندن صاف
ڪنياريءَ ڀهلاج ڪي - مڙئي ڪراءِ معاف
باقي ٻروٽ جي ٻاڦ - طعام رڌي نا رڌڻ ڏي.

سلوڪ (م)

١- من چيٽن جي چال - سمجهي ڪوئي سورمون
چيو چيٽن جو ڪري - لاهو لئي ٽيا لال
من ڀٽيان ڀهلاج چئي - هلنداسي ٻي حال
مرندا ڪين مجال - جي چيٽن جا چيلا ٻٽيا.

٢- من جو مڪر ٻالي - نڙي ڪري نياز جي
ڪڍهن ٻٽندي ڪاڻ ڪا - ڪوٻل ڪانو ٻالي
ٻاڻ ڪيئن ڀهلاج چئي - ٻيائيءَ ڪي ٻالي
من جو ٽي ميلي - ڻ ملي محبوبن ڪي.

٣- مرشد مينگهه ملهار - مينگهه وساٻا مهر جا
ماڳ مردان جا - گٽن سان گلزار
سچا گهر ساوا ڪيا - ڏئي پدارت چار
دعا جا داتار - در پٽيا ڀهلاج جا.

۲۴- ورلو نر وئي - وڏن وت واهي ڪري
پرم ڪري ڀهلاج جان - لاهي سر سڀئي
موئي ماري ٻي ڪڍي - چائنٺ ٻي نہ ڇڏي
وينو در پٽي - ڪنجي ڪرپا جي وٺي.

۲۵- وهي ڏس واڇي - پنهنجي ڪرمن جي ڪٿا
چترگپت چت مان اٿي - ڏس چڙاو چا چاڇي
پڙهي ڏس ڀهلاج چئي - غرق نہ ٿيءُ گهاڇي
ممتا ڪيئن ماڇي - جڏي سمتا ڪٽندي سار تون.

۲۶- ويد ودپا جو رس - ڪرسي جاڻن ڪين ڪي
ٻارهن ماهہ مڪرجي - مهن پر پائي مس
شيوا سانڌو سنت جي - سکيا ڪين سر س
موڳن ماري مانهہ ڪي - ڪٿيو نہ جيڳري جس
ڇڏي ڳس ڳروۃ جو - وتو ڳدي ۃ جو ڳس
ٻي قدرن هيۃ ڪس - پاڻ ڪي لائي ڀهلاج چئي.

۲۷- وڻن ٿي واهي - ڦل ڦل ڏائو خوشيۃ سان
موهہ نہ رکجو من پر - سواد نہ سنهي
ڪنبن ڪرڙن پر ڪجو - دکي نا دائهي
پرجهي پر ڏاهي - پائجو خود ڀهلاج چئي.

سلوڪ (ل)

۱- لوئي جان ليٽي - آسڙ اسٿت نا ڪري
سگهي ڪين سرڻ جا - سنسا سميٽي
پراڻن جي ڀهلاج چئي - راهہ ڇڏي رلي
خيالن جي ڪيٽي - خفو پراڻو خيال مان.

ڀو ۽ ڪندو ڀهلاج چئا - ٻيهي ڀوڄارو
عاشق اٻشارو - سمجهي و ٻنا شانت ۾.
١٠- موڳو ۽ موتاج - چو تو ٻڻين ڇوڪرا
رهه الکه جي آسري - ڪر هٿن سان هاج
هڪ هٿئي تي ڪانه ڪا - مڙني جو مهراج
ٻاڻي ٻڻ ڀهلاج - ڀر ٻاءِ ٻه ڪجهه ڀهلاج مان.
١١- ورٻا نه گهر ۾ گهومت - ڀر مندون موڻ وارٻون
نڪا اُميد اچڻ جي - نڪا ملندي مومت
ڀران ري ڀهلاج چئي - ڪير ماٽيندو ڪومت
وڃي چڙهيا چومت - موڻ مشڪل ان جو.
١٢- وارث ڪونه ورٻا - ڀر مندون موڻ وارٻون
ڀران ري ڀهلاج چئي - مڙئي ڪيل ڪرٻا
روٻو روٻو راڙٻون - ولئي سڌ ڪرٻا
ڏاڍيون ور چڙهيان - موڻ مشڪل تن جو.
١٣- مس ڪپڙيءَ ۾ مس - ٻاهر اڇي اُجري
چٽيل چمڙي چا ڪندي - آهي قلب ۾ ڪس
ٻائي ٻالڪ نا ڇٽي - خصم جهين جو خص
گولن لڌو گس - ٻاڻ منجهان ڀهلاج چئي.
١٤- منجي روپ نه رنگه - منجي صرف سياءَ تو
هو ڏانهن ٻيورو ٻوُنب تي - هو ڏانهن ڪوٻل ڪنگه
هو ڏانهن صلح شانت آ - هو ڏانهن ڪاهه ڪسنگه
ساڳيو هو اڪه انگه - ڀٽس ۽ ڀهلاج جو.

٤- من جو مار متو - من کي مارج ڪين ڪي
ٽمون رجو لباڳو لون - ساڻي ڏيس ستو
پوء پوندو پهلاج چئي - پران جو به پتو
غفلت مڃهه گتو - پڇهڃو رکه نه پاڻ کي.

٥- مرٽو ٿئي تان مر - پر مرجاڻ مرشد جي هٿان
ماري پوء پهلاج چئي - گهوري ڏينده گهو
سور ڏسي سخيون متان - چڏان دو ساٽو د ر
پوء تون اجر اءِر - هوندي هن ساٽو ر م.

٦- من جو آهي مٺن - مگر مهڃو ڪو نه ڪو
ائين سمجهي سار کي - ڪر ساکيءِ جو سورٺ
پرم ڪري پهلاج جان - من م ٿيءُ مگن
نه اود يا جو اَگن - ٿري وڃي ٿار ٿي.

٧- مري وت معافي - جئيون سهه نه جهري
مرڙي مهن محبوب کان - ڪرم نه ڪر ڪافي
پران جي پهلاج چئي - باقي نه ڪٿهن باقي
سيٺن ري صافي - ليکو لهندو ڪو نه ڪو.

٨- مهن کي ڪر مٺو - ڪاڻي کٿهه کميان سندي
ڪوڙي ڪي تون خيال مان - ڪارو ڪر ڪٿو
چڱا پوء پهلاج چئي - چاڙهيند نه چٺو
آڻي ڏينهن ڏنو - اڳيان اوندا هي آڻي.

٩- مداڙ مونارو - اُپو عرش کان هڃي
پر جو مهڃس ڪو نه آ - موهن موچارو

ڀري رهه ٻهلاج جان - نيهي ٿي نرمل
مڙن سند و مل - عشق مهون ڪان ڪران.

۲۱- مرليءَ ۾ مهتاج - موهن وٽو مکه سان
نه ته ٻهسي ڇا ٻانس جي - ماٺهون ڪري مو ٽاج
ڀريو هو ٻهلاج ۾ - ٻا پنلو هو ٻهلاج
مرليءَ ڪي مهراج - چيٽن هو چيٽن ڪيو.

۲۲- عشيون نه مهر ڪري - ڀر هيٺيون ٻي جهولي جهلي
ٻڪ رکي ٻهلاج جان - ٻلڪ نه ٽڪي ڀري
هوُ وسي هي رسي - دل ۾ دئيش ڏري
ٻوءِ ڪيٺن هڏ وري - خانوند جو خادم مٽان.

۲۳- مسڪ ۾ مقام - آخر جا آستان هي
ماڙيون ۾ عصلاب جي - ڪم نه ايڏه قيام
اَج سيان لن سٽڪ ڪي - سڀ ڪو ڪندو سلام
ٽيڏه هڙ حرام - ٻلڪ ۾ ٻهلاج چڱي.

۲۴- من جا ٻٽيا مريد - سي مرشد ٻٽڏا ڪين ڪي
دعائيءَ دٻي چڏي - لن جي دل جي ديد
خواهش جا ٻهلاج ٽيا - خادم ملهه خريد
عاشق ڪندا عيد - ڀر هڏن گهر هولي سدا.

۲۵- مٽان وسي ميڏهن - چڪر چڱڪڏ ٻي ڏڱي
اوندهه اچانڪ اچي - ڏي نه ڏٻڪاري ڏڏهن
ڀري ڪان ٻهلاج چڱي - ٻيو چڙڪائي شيڏهن
ته ٻه نيهين ٻڏهجو نيهن - نياٺ ڪان نا ٽڪي.

١٥- من کي ڪر مالش - منهن کي مالش ڇا ڪندي
پڪو ٿيءُ پهلاج جان - ڪچا ڪاڻي ڪيچ
مايا جي مستيءَ ۾ - غافل ڪانءُ نه گش
روح مان ڪڍي رش - هيڪل مل لُون هوت کي.

١٦- مينگهه نه مهر ڪري - پر منو اننگ آڪاس کي
پو کي نا پهلاج جان - واٿو اِڪ پري
اُڇلائي آڪاس ڏي - ڌرتيءَ ۾ نه ڌري
ويٿو اِڪ مري - اهيون اين جون ڏسي.

١٧- مڙني جي منزل - هڪڙي آهي هوت ڏي
پهچڻ لئه پهلاج چئي - لکين ليڪ لڪيل
باقي موڳا منش ٿئي - معني منجهه منڌل
سڻڪ وڃي سمجهل - پلڪ ۾ پهتا وڃي.

١٨- ملڻ جي موقعو - قاعدو وٽ فقير مان
متان ڪاهي ڪندو ۾ - ڪال هڻي ڪوڪو
ٻري ڪر پهلاج جان - جاهل هي جهوڪو
هر هر هي هوڪو - سڻين سالڪ ٿيءُ لُون.

١٩- مهن نه متائيج - دمن جا متيج مها ڇرا
اُڇا لاهيج ڪين کي - ڳاڙها نا پائيج
پيهي رڳو پهلاج جان - ورتي ورائيج
جاڻ نه جاڻائيج - ڳجهو وڃي ڳنڍي لُون.

٢٠- مڪل جي مارا - ماس مڙيو ئي مان چوان
ڪل لئي جون خبرون - ڪاسائيءَ کي ڪل

پرچو جن پهلاج سي - پاري پڳمت بٽيا
خوشيءَ سان ڪٽيا - وڃن بٽيا ارجن اوهي.

٣٢- موزي ۽ مخصوص - مجاور مايا سندا
پائي نا پهلاج چئي - ڪنهن کي ڏين ڪنجوس
ٻنڪون جي پرچي ونون - ڏ. ۽. ناٽي جي نوس
چار ئي پهر چوس - مايا جي مڙڻ سندي.

٣٣- مورک مت هيٺا - هلن پرائي حال ٿي
پرچهڻ ريءَ پهلاج چئي - اڪ پرين ٻيٺا
ڦرڻ جا ڦاها وجهي - ڪن ڦڪيون ۽ ڦيٺا
نپڙ ڪل نيٺا - اڄ هيڪوٽا نا هيا.

٣٤- مورک ڪين مڃين - سخن جي سماڻن سندا
پنيءَ پر پهلاج چئي - وٺيو وامت وڃي
برائيءَ ۾ پاونا - پلي ڳالهه پڇي
ٽوڪي ٽبج ٽڇين - چمڙيءَ کي چوسي پيو.

٣٥- مورک مانيٺو - منگهڻ جيان مارو ڪري
ڪاسائيءَ جي ڪار ڪري - قياس نه ڪميٺو
پرات رکي پهلاج چئي - ٻرو ڏئي ٻيٺو
ڦار نڪو ڦيٺو - اهڙي آ انسان جي.

٣٦- موڳن جي محفل - اوڳا ئي آيا آئي
هو بگلا هو ڪانگ جان - جرفي جا جاهل
مڇين مارڻ واسطي - وينا ڪن ول ڇل
ڪيڏي کومت ڪلال - پاڪ نه ٿين پهلاج جان.

٢٦- من چاهي چيتن - هو سورج هو چندرمان
چيتن سائي گيان جو - ۽ اگيان جو من
پاڻ آئي پهلاج چئي - ٻنهي ۾ روشن
تون دل ۾ درشن - جوڙي جي ڪر جوت جو.

٢٧- منهن کي ڪر ڪارو - من ڪارو ڪين ڪي
منهن ڌوپي ٿو مٽ ۾ - من ڪارو ٻي ڪارو
پرم ساڻ پهلاج چئي - ڪر اندر اُجارو
پريوءَ جو پيارو - اوهو آئي آدمي.

٢٨- مٿان مينگهه ڏنو - ڌ. ٻ ڪلو ڪيو ڪين ڪي
رهي پنهنجي روح ۾ - راليون ڏينهن رتو
پر تو نا پهلاج چئي - سٽين سبق سنو
ممتا موهه منو - جنهن سلا ئي ساڙي ڇڏيا.

٢٩- ممتا ڪاڻ مري - لوڙي ماڻت ويا مري
مٿن کي ٻي مسڪ ۾ - پيو سڏڪي سڏ ڪري
پري ويا پهلاج جو - وانگي ڪرڻ وري
ڳٽن مڇهه ڳري - پر ممت ڪيڏي نا من مان.

٣٠- مرشد مهر ڪري - ڏسي سپ ساڌن پيو
ڏني وٿ وڏاڪ جي - پؤ جو ليل پري
رڳو ڏيو نڪر جو - سڀي ڪان نه سري
ڪيٽن پرم هڏوري - پيچ پنيان پهلاج چئي.

٣١- مرليءَ مڇهه مٺيا - چيتن چپن سان وڌي
جملا جڙ جا جس پريا - وارن کي ٻ وٺيا

ماءُ پيءُ پڇاڻ چئي - گرو سنت سمجهن
مهش لڌي سڄڻ - نہ نہ پسن ڪان آئي پري ·
۴۳- مايا جو ٽٽي مان - مٽان سمجهڻ مون سند و
زر بنا جا زال ٽٽي - ڪچ ۾ ايندءِ ڪان
ٻنڙا اي پڇاڻ چئي - ڇوڪيندءِ شيطان
نون لي نادان - مڪن وارو ميڙ ٽٽي ·
۴۴- مايا سان محبت - قربت ڪايا سان ڪري
ڪيئي ڪين قلوب مان - ڪلپنا ڪلفت
پسند ڪري پڇاڻ نا - سنتن جي صحبت
جيئي موئي زهمت - جڙي رهندس جيءَ سان·
۴۵- مري جوڙ مٽي - سيڪو ٽو سنسار ۾
جيڙي جوڙ جنم جي - جيڪو پاڙ پٽي
سو ئي خير ڪٽي - أو پنهنجي لاءِ پڇاڻ چري ·

سلوڪ (ڪ)

۱- ڪرٽي ڪرم ڪٽي - ڪرم نہ ڪٽي ڪرم ڪي
ٽڌ نہ ڪوسي لوهہ کي - سهٽو ڪري سٽي
مٽيءَ بنا ماٽهونءَ جو - لاشو ڪير لٽي
پنهنجو پاڻ پٽي - پورهل در پڇاڻ جان·
۲- ڪرمن جو نہ ڪتو - آهي ڪرتگهن آدمي
ڪائڻ لاءِ خبيس جو - رهي خيال ڪتو
گڻ پائي پڇاڻ چئي - منهن ۾ ڏئي مٽو
جيڪر ساڻ ستو - نہ جوکم جاڻج جيءَ جو·

٣٧- مورکه وت م مٺيا - ماڻڪن سندي موت م
ماڻڪ سواسن جا سچا - آهن ڳالهه ڳڻيا
پيلا چو پهلاج جا - پيلا پائي پڙهيا
هيڪر ڦل چٽيا - نه پيهر لڳندا ڪين ڪي.

٣٨- مورکن سان مٺا - ماري لکه مري ويا
پر ورلو ڪجهه ڪو نه ڪو - سوين سڄ لٿا
پڙهي ڏسو پهلاج چئي - ڪورون جي نه ڪٿا
جلندا ڏنئون جٿا - نه ٻه لٿا نه هوڏي هوڏ ڏان.

٣٩- مورکه نا ماري - پر پيلا ائي پاونا
جيئن ڪير خوشيءَ جو - ڪنائي ڪاوي
پري رهه پهلاج چئي - ساڪت ڪان ساري
ڙهو وچ ڏاري - پهڻجي هٿين پاهنجو.

٤٠- مورکه ڏيا مجبور - ناحق مايا موهه م
پل پل ڏين پهلاج چئي - چنتا م چڪ چور
فنا فانيءَ م ڏيا - نرمل لڏو نه نور
وڃن پيا وهلور - ڪائي مال خواب جا.

٤١- ماڻڪ ڪوهه مٺي - ڪوڏيون ڪاڻيون ڏو ونين
گيان اندرون ٿئي گيان لئه - وچ ڪو گيان وڃي
ڪرم اندرين سان ڪرم جي - وچ ڪا ڪاڻ ڪٺي
وکر اکه پٺي - پرکي وت پهلاج چئي.

٤٢- ماني مرڪ ڪنن - ماڻهون مرق ناهه ڪو
مرق ماڻهون جو سدا - صاحب سڃاڻن

اُلٽو ڪندءِ اندر ۾ - اهنڪار اڏو

ٿو تون ڪٽيج لڏو - پاڪائي جو پهلاج چئي.

٩- ڪري منهن مٿي - ڏس نه وچئي تو ڏنهڙو

مور ڪه وڻئين من ۾ - ڪرڙي ڪٿ ڪٿي

پراوا پهلاج چئي - سائينئي سوُر سٺي

مٿان سڀ لٿي - جم ڪرئي جنيئون.

١٠- ڪلفت ۾ ڪينو - ٻئي اُلا آڳه جا

سائين ۾ جنهن سر ۾ - سڙندو سو سينو

پڇري نت پهلاج چئي - وحدت وهينو

عاشق آئينو - ڪارو ڪرن ڪين ڪي.

١١- ڪلفت جي نه ڪنڊي - منڊو ڪيو هن من ڪي

اندر سائين سور ڪي - وچ ۾ ڪين ونڊي

پارڻ ڪنيا پهلاج چئي - ناحق پنڊ پنڊي

جڏي ٿي ڳنڊي ڳنڊي - پهچي پرن ڪي اڏي.

١٢- ڪنن ڪان نه ڪنو - نمڪ حرامي نر آئي

ڪني ۾ ٻي قرب آهه - پر هوُ شيطان چيو

ڪاڻي پي پهلاج چئي - منڪر ٻٽي مئو

اوهو نر ننو - رڳه رڳه جو روڳي ٻٽي.

١٣- ڪلفت ڪر ٻلا - کهائي ڪونڌ ر چڏي

پنهنجا وڙهن پارڻ ۾ - جنئين ٻلبون ٻلا

پت ڪرن پهلاج چئي - ٻاهي ڪوٽ ڪلا

نيڪي ۾ ڳلا - سمجهن ڪين ڪلفتي.

٣- ڪلهه ڪلهه ڪوهه ڪرڻ - ڪلهه جي سڌ ڪرتار کي
ترهو ڪٽي تار مان - ٽڪڙو ڇو نه ترڻ
پريم رکي ڀهلاج جان - نٿو ته ٻاڻ ڌرڻ
ٻڌڻ منجهه ٻرڻ - رڳو ڪلهه ڪلهه کي ڪرڻ.

٤- ڪري ڪين ڪسنگ - جو سنگ سنتن جو ڪري
هو رنگ چاڙهي رام جو - هو روشن جو رنگ.
هو ٻٽائن هنس ٿا - هو ڪانگو ٻيا ڪنگ.
پڙهي ڏسن پرسنگ - پوٿيءَ ۾ ڀهلاج جو.

٥- ڪهٽيءَ مٿان ڪرن - رهٽي ڏسن ڪاڻ ڪا
شڪ جي ڏسي شوءَ کي - موزي پيا مرن
ڀڪا جي ڀهلاج چئي - ڏسي گهير گهرن
پوءِ پيا رت رئن - ڦاٿو جڏهن ڦرڪٽو.

٦- ڪنڊ و مهر مٿان - پر هوت ڪهڻ جي همت سان
ٿو سان مونسان نا ڪري - طالب ٿتا پٽا
پريم ڪر ڀهلاج جان - وٺي هوت هٿان
روڳي ڪري رتان - رئن ۾ رهجو وڇڻ.

٧- ڪڪر سڀ ڪارا - پر آب اڇو منجهن آئي
مولي منجهه مٿا آئي - پر ساگر سڀ ڪارا
پيدا ٿيو ڀهلاج ڏس - راڪيس گهر وارا
عاشق اشارا - سمجهن الهي انپڙا.

٨- ڪري وات وڏو - پڌرو ڪر نا پاڻ کي
مشهوريءَ جو مرض هي - ڪنڊءِ جيءُ جڏو

ٻڌي ٿيءُ ڀلاڄ جان - لا الہ اندر لين
دنيا خاطر دلن - مٽان وڃائين وسرا.
٢٠- ڪاري ڪنھرا - اڇي ٽڻي ٽي آب سان
لون لي تو وڃ داغ جي - اٿي من مٿرا
ڦوٽي ۾ ائيڊ ڦري - ڦرڪ اٿي ڦيرا
ڪانؤ ڳجھون ڳيرا - پڌرا ٿين ڀلاڄ چئي.
٢١- ڪاوڙ ڪرڻ ڪوھ - چگن جي چٽرون ڪرڻ
ڏس پاسا ڀلاڄ اٿي - لپي ٿيءُ نہ لوھ
ھو ٿا مارن موھ ڪي - پاڻ تو ۾ آھي موھ
ڏوھي ۾ ھو ڏوھ - پاڻ دکيءَ ۾ سانگٽي.

سلوڪ (ق)

١- قالب اندر ڪمت - باھر ڪلٽي چا ڪندي
اندر ڌاري اگڙيون - باھر ڀھري پت
ڪارو پاٽي ڪوھ جو - مٿو ڪندو نا مت
پڙھي نہ ڇاٽي ڇت - پوٿيون ڪن ڀلاڄ چا.

سلوڪ (ن)

١- نٽڙت نيزاري - ٻٽي ساڌن سک جا
پاڙ اٿا ڀلاڄ چٽي - سمپت جي ساري
پت پارالو نا پڙي - ٿيئي نہ ٿماري
غيرب گنواري - سڏي اچن سور ڪي.
٢- نٽڙت ٻيو نياز - آئي نشانيون نيھن جون
وجي سرپلو سپ ڪان - سالڪ جو دل ساز

١٤- ڪلهڻي ڪيڏيون - پائي پوشاڪون پٽ جون
مهن ڏينهن مهن چڙهي - جڳ ڪائي جيڏيون
پرٿي لئه ڀلاج چئي - پڙهندو ڪو وڏيون
ڪاٽيون ۽ نيڏيون - ۽ موڙا ڏينهن مڇڪا.

١٥- ڪورون سندو ڪباب - ڪانگا ڪائن ڪين ڪي
پري رهڻ ڀلاج چئي - سمجهو ٿن ثواب
وڏن جي وارن سندو - ڪائڻ ماس خراب
مٿان پوءِ حساب - ڏيڻو پوندن ڪي پوي.

١٦- ڪُوڙي نوائي ڪنڌ - پر نه نوائي نور کي
پنيرو ڀلاج چئي - ڪري پاپڻ پنڌ
لوڙي لهندي ڪانه ڪا - هون سندو هنڌ
من ۾ آتس منڌ - لڌي ڌٽيءَ ڌڪارئو.

١٧- ڪوهه پوڄائين پاڻ - پوڄ وڃين پرمالمان
پوڄا سان ڀلاج چئي - من ۾ وتندءِ ماڻ
نڙت وڻندءِ نڪري - ٻڌندي پنو پاڻ
اُت سنا هي ساڻ - ڪنهن سان هليا ڪين ڪي.

١٨- ڪوڙن مٿان ڪوٽ - اَڏيندي عمر وئي
نڪو ماڙيا محل ڪي - نڪو ماڙيو ڪوٽ
ٻيڙهن لئي ڀلاج چئي - لڳا ناڙي نوٽ
ڪيئر چوڙيندو چوٽ - ڪل پوي ٿي ڪانه ڪا

١٩- ڪائي ڪي ڏس ڪين - ڏس سهائي سوجهرو
سهيءَ مان مولي ڪيڏي - پائي ڏس پر پنهن

٨- ننگي ننگ نهار - مون ڏي نهارج ڪين ڪي
پٽيون جي ڀلاڇ جون - مڙئي تون ميسار
مون وٽ ڪٿو ڪون ڪو - ڏاڍيءَ منجهان ڏيار
هاڻ ٻ وهيون وار - اڳ ٻ آجو تو ڪيو.

٩- نڪي ڪوني اُءُ - نڪي وڙائج وات تان
پيهي اچن ڀلاڇ جان - تن تان گهورج ساهه
حال پريان جي نال تون - وڃي وراهي ڪاءِ
اُوهي آتي اَلاهه - جي گهر جاڻي گهر آئيا.

١٠- نوڙيءَ منجهي نانگ - اونده جي ٿيو آسري
ملو جيئين مسيت ۾ - پوڙو ڏئي ٻانگ
پاڻ ڏسي ڀلاڇ چئي - سوانگيءَ وانگيءَ سانگ
پرين ۾ پڙيانگ - شاهه گهمي گداهه ٿي.

١١- نور منجهائون نور - اُگهاڙي عاشقن ڏنو
جواهري جوهر ڏسي - ڏوڙ ڏوئي لئه ڏوڙ
هر پاسي ڀلاڇ لئه - حاضر هيو حضور
مٿي سندي سوُر - هرناڪس لئه هر جڳهه.

١٢- نومت نه وٽ نقلي - نقليءَ ۾ ناڏو نٿي
پت بولا ڦوٽا سندن - نصل نڪو نصلي
پروم ڪيو ڀلاڇ جان - جو اصل آهي اصلي
فصلي اَنب فصلي - باقي پائو نبر پڪا.

١٣- نوڙيءَ اندر نانگ - تو وڌو يا مان وڌو
يا پيهجن ڀلاڇ چئي - ڦرڻن ڪيئه ڦانگ.

پرين جو پهلاج چئي – منجهس رکيل ڪو راز
عاشق جو آواز – ورري ئي واجها ڪري.

۳– نگرو ڪنهن سان نينهن – ڪڏهن نڀائي ڪو نه ڪو
جيئين نڪمي نار تي – رات ڏسي نا ڏينهن
پوه سندو پهلاج چئي – موڪ وهي نا مينهن
پينهوُن وٽي پيهن – نه جندي مان چئين جندڙي.

۴– ننڊ ۾ نانگ ڏنگي – جاڳي نانگ نه تون نه مان
سپني جي سنسار ۾ – ونتو پاڻ ونگي
پاڻ اُٿي پهلاج جان – روح کي ڪين رنگي
ڏنگون پاڻي ٽنگي – ڏي ڏو راڻو ڏينهن کي.

۵– نقشو ٺئي نيشان – رڳو عمارت واسطي
مال منيرول کي وٺي – موڳا ٿاهه مڪان
پتلي مان پهلاج جان – ظاهر ڪري ڀڳوان
ساڙهي سانول ساڻ – ها ناريءَ ۾ ساڙهي هئي.

۶– نياپو لکه لهي – پر ڏيندڙ ڪار ڏيندڙ هيو
پوٿن کي پهلاج جان – سمجهو ڪين سهي
آرت پڙاڻو اَبتو – ٿهي ڪيم ٿهي
وهي ڪين وهي – حال رنگت ۾ روئي ونو.

۷– نينڻ ساڻ نپي – پاڻهي نيندي ڪان ڪا
سورج جو ڪم سو جهرو – چو ڪر اڪ چنيي
پاڻ سئي پهلاج چئي – سيبو ڪو نه سبي
لپو پاڻ لنبي – لپو لنبي نه جاءِ کي.

وڃائي وجود ڪئي - وحدت ساڻ وفا
ڳهن چو نه ڳڻا - عاشق پنهنجي عيد جا.

٢- جيسين ڪنوارو - تيسين اڃ آسرو
پرٿيو ٿان پهلاج چئي - ساڳهر جو سارو
ٿاڻو ڪام ڪنديءَ ۾ - من ۾ مونجهارو
ڪو پاڳوان پارو - جو ڪٽ جس جهان مان.

٣- جيڪا رن رني - جنهڙي پنهنجي پيءُ ڪان
مرندي سا محبوب سان - ملندي ڪانه مٺي
نڪو ڪني قرب ۾ - نڪي قرب ڪني
پاڻ ڏني پني - پنيءَ کي پهلاج چئي.

٤- جيءَ ۾ هوندو جس - نه ايندو جس جهان مان
ڪوري ڪيو قلوب مان - ڪلفت واري ڪس
لوڻ بدا پهلاج نا - ڪري رسوئي رس
ڪر ڏاهن جو ڏس - نه مٽڙو لڳين ملڪ کي.

٥- جتان ڪٽجي خير - ولر نه واجب لٽهن سان
پاٽيءَ لوڙي ٻاهه ۾ - پرجهي پاڻ جو پير
پرلن اڳيان پهلاج چئي - متان سڏائين سير
ڪڍي غصو غير - هل نه چڙهين چوٽ تي.

٦- جنهڙن منجهان جس - پائيندڙ پائي وڃا
مون نڍي پڃاٽا مورکن - منهن کي لائي مس
پاٽيءَ ري پهلاج چئي - رسي نه ڪنهن کي رس
جيڪو لڳئي وس - هوندن مان لهه هوت کي.

سمجهڻ نا سمسار کي - هوليءَ وارو سانگ،
ڀلي ٿيڻ ڀڙ ڀانگ، - او دنيا جي تون آسري.

۱۴- نوريءَ ڏنڻ نور - ته نور نهارج نور سان
آنب چڙهي تو اوسڪ ۾ - ڪاڻو ڀيرن ٻُور
مداريءَ جي مٺين ڳي - مورک ٿين مجبور
دنيا ڪٿي تو دُور - نه ته نور ڀهلاچ خود نور ۾.

۱۵- ناحق جڪين جڪ، - جڪڙ سان جوکو وسي
هجڻين سوَ هزار جي - ٽوڙي هجڻين لڪ،
اُڏر نا آڪاس ۾ - ڪوڙا ڀائي ڀڪ،
ڪاريءَ وارا ڪڪ، - آخر ڏسندين انت ۾.

۱٦- نانگن ٻن ناڻي - گهه ڀيتو گرنار ۾
هيڪل ٿين نه هاضمو ن - اُلٽي ڪٿي آڻي
ڪٿي راڻي واڻي - ڀيٽي سا ڀهلاچ چئي.

سلوڪ (ح)

۱- حرفت ۽ حرڪت - ڏنا ڏيکارون ڏيهن جا
انهيءَ کي اندو ڏسي - ڀڃي وڃي ٻرڪت
ٻنهجي لهه ڀهلاچ چئي - ڪانٿر تون قسمت
شيطاني شرڪت - ڀڃي جنجل جيءَ جا.

سلوڪ (ج)

۱- جڻين ڪٿي جفا - نعفا ٻي ٽن کي مليا
ٻاڙ مدبهان ڀهلاچ جان - ڪيڏيا جن خفا

پر گهٽ سي ڀٽلاج چئي - سامي سهڻو گي
پيا ٽي نگہ ٽوڳي - جدا جي جيڙري ٽيا.

١٣- جڳت جو جهيڙو - جيڙري ونڊو ڪين ڪي
پرجهي ڪر ڀٽلاج جان - جهيڙي پر ميڙو
وارن جو واڙهو ڇڏي - پائون ٽيءَ پيڙو
آخر آکيڙو - لهنڊن وڃي لال جو.

١٤- جڙ جي اڳيان جڙ - جاڳي پيو جانا پري
پڙدو ڪيئن ڀٽلاج چئي - مڙهه جو لاهي مڙهه
پائي وينا پاڪنڊي - سنڌو پاڪنڊ پڙهه.
سوئي سنت سگهڙ - جو جيئرن مان جيئرو ٿئي

١٥- جيڏو ٿم جاني - ٿيڏي ڪندم باجهڙي
آهيان مان ڀٽلاج جان - ٻول ٻڌي ٻانهي
سجڻ ڏسان ساموهون - سنڌن نا ڏاني
نينگر نيشاني - ڏيندم دولهه دادلو.

١٦- جيڪو وجهي وير - وڏن سان وڏو ٿئي
پا ٽہ ٽنندس ٽنگڙي - پا ٽہ پٽيبس پير
پٽس جان ڀٽلاج چئي - ڏسي خبس نہ خير
جيڪي گهري گهير - ٻڌي انهيءَ ٻاڙ پر.

١٧- جنين رقم ڏني - سي اڳتي لڪ آجا ٿيا
ڪنڌ و ڪائن ڪين ڪي - نہ ڪا ڪرن ڪني
پالها ٿيا ڀٽلاج جان - سيئي ڇرڪ ڇني
جنين پيت پئي - پالبو سي پندا آلي.

٧- جيئري راضي جن - هيئون هون جو ڪيو
سرڳ سڏي اِي تن کي - ساڻ ڪيو سڄڻن
ڀڳتيان جي ڀلاج چئي - قند فرمائي ڪن
ڏارن جيئان ڏڻن - ڏکي تن کي دور ڪيو.

٨- جيءَ مان ڪيو جنجل - ته جڳ ۾ جنجل نا ڏسين
ڀيڄي ڏس ڀلاج چئي - منجهي روح رنگل
جهڙي گنگا جمنا - تهڙو رنگ محل
سوم ۽ منگل - سڦرا سڀئي وار ٿي.

٩- جيئن اڌ رنگ جو انگ - جوکم ساري جيءَ جو
سياڻن تئن سمجهو آئي - ساڪت وارو سنگ
ڪائي ڀي ڀلاج چئي - اُگهاڙي انگ انگ
نڀائي نا ننگ - نمڪ حرامي هوت سان.

١٠- جيئن سلهه سئي - سکائي سرير کي
ساڪت اِي سائي ائين - ڦرڻن منجهه ڦٽي
پرپت رکي ڀلاج چئي - ڀڳتيان پاڙ پٽي
ماڳهن مٺهن مٽي - ڏائڻ ڪان رهه ڏور ٿون.

١١- جنهن کي وات وڻي - جوانيءَ ۾ جڳديش جي
ڀيريءَ ۾ ڀلاج چئي - ونڊو ويکت ٻڻي
مٽي وندي من مان - سندس گهرج گهٽي
ڏڻن ساڻ ڏٽي - ملي ونڊو ماڳ ٿي.

١٢- جيئرا سي جوڳي - جيئرا جيئرن مان ٿيا
مَل مجبو ڪين کي - ٻکري مت موڳي

ٻري ڪري ڀهلاج چئي - رڳو سمسو سوڳ
پاپي پوڳي پوڳ - سمجهي ڏوم ڏيهه جو.

٢٤- جيڪو شڪ شبها - پاڻ مڃهان پئدا ڪري
بنا پاٽيءَ پوڪ جي - ڪري انگور آيا
پاڪنب جا ڀهلاج چئي - ناهي ڪومت قبعا
اوَهو اڄ سيان - روئندو ونندو رت ڦڙا.

٢٥- جيڏري جوڳن ساڻ - وار رکي واهي رهيو
پاسيرو ڀهلاج چئي - وڃي ڪيو وٿاڻ
همت هٽندو هاڻ - جڏي ونندا هوت هٿن مان.

٢٦- جيڏري ڪٿي ڪت - موڙا ڏي محبوب کي
پيش پوي ڀهلاج نا - جن جي نڪ ۾ نٿ
پوءِ هٽندو همت - جڏي وڃا هوت هٿن.

٢٧- جيڏري رهن رنيون - موئي مڙائن ڙسن کي
هولڏي هولن جي ڪڏي - ڦرپ ڪوه ڪنيون
پول اندر ڀهلاج چئي - ٻاهر پيول پنيون
ڪندن جڳه جنيون - روئنديون واهي رت ڦڙا.

٢٨- جنهن جي مت ڪٿي - مرندو بي پنهنجي هٿين
ڦرڙي ڦرٽن جي سندس - ڦيهڻ سان نه ڦٿي
پاڳل جان ڀهلاج چئي - وڏي وهم وٺي
ڇهندن ساڻ چٽي - چيٽيتا ٽنهن چمت جي.

٢٩- جيڏري جن ٻاري - جوت گرن جي جوت سان
رات مٽائي روح مان - ڪبڙا جي ڪاري

١٨- جيڪي ڀاو ڀنا - وڍن مان لن هين ونيو
پرم سکيا پهلاج جان - ڇڏي ڪرم ڪيا
ٻولن ٻڌن ڪنن ڪي - ٻاڻي ٻوڌ ٻنا
جيڪي ڏاو ڏنا - سي ڀاڄوڪڙ ڀڄي ويا.

١٩- جنهن کي پنهنجا ٻير - سڀڙ ڪرڻ تنهن لئه سکيو
ٻير ٻرشارت ڀانهنجو - ٻي هاڙ هيالي هير
عقل اڌاري لي ڏسو - ڦسيا شڪاري شير
خانوند ڪيا خير - ٻير ڏسي پهلاج کي.

٢٠- جنهن مان ڪس لڳي - اهڙو گاهڪ گهور ٻو
اٿان جوت جڳاه ٿون - جتان جوت جڳي
ڀاڪ ٿي پهلاج چئي - جنهن جي ڀاند لڳي
تنهن کان ڀوه اڳي - جند ڇڏاء جانو ڀري.

٢١- جيو اندر جو جيوءُ - ونر هيو تنهن کي واسنا
ڀڳڙو ڪر ڀڄي ڪري - نا هوُ ٻڻي ن، هيءُ
ڀاڙ ڦٽي پهلاج چئي - ڀاڻي سو نا ڀيءُ
ٻرهم نپوسنڪ ٿيءُ - ن، ٻنهي کان ٿين ٻاهران.

٢٢- جنهن ٻڙدي ۾ ٻار - ظاهر ڪر ن، جند چٽي
آورڻ لاهي آتمان - نهي ڪر نروار
پٽر پهلاج جان - ڏسي سکهين ڏاتار
ڪري ٿ ٿري کان ڌار - مڪڙ مهيءَ مان ڪڍي.

٢٣- جڳتيءَ ٻنا جوڳه - آهي روڳه روڳن جو
ڇيتن جو ڇنتن ڪري - اهڙو جوڳه اروڳه

۳۵- جيئري ڪن جهيڙا - فقيرن سان ڦالتو
ٻنهنجان لائن ٻمت لئه - مڙهن ئي ميڙا
ٻوڇا ڪن ٻهلاج چئي - ٻڙهه وجهي ٻيڙا
وسن جا وڙها - ڪڍي وسندا ڪين ڪي.

۳۶- جاڳيو جاڳائي - جڙ جاڳائي ڪين ڪي
ڪستي ڪيوت جي ٻڌا - ٻار نه ٻهچائي
هولي ڪان ٻهلاج کي - آڀو ٻڇائي
جڙ اڙهو آهي - سوکيم ڏ ٻهه نه ڏٻهه م.

۳۷- جوين وارا وت - ٻيري ٻراٽا ڪيا
سوري سگهي نه ساهمي - ڪيئن هلائي همت
چيلهه ٻ چيو نا ڪري - مڙي خلاصي ڪت
ناز ڪرن ڪيئن نت - جڏهن ٻڍاڙون ئي ٻوليون تيون.

۳۸- جوڳن جيئاٻو - جيئري ياٺيو جوڳ کي
ٻوڳن جي نا ياونا - اندر نا آٻو
ٻري سنيو ٻهلاج جان - سڄڻ جو سهاٻو
ڏسڪي ڏوراٻو - ڪڏهن کي ڏٻن ڪين ڪي.

۳۹- جوڙي ڏجي جاه - سڄڻن کي نعمت ساهه م
ٻراڻ سان ٻهلاج چئي - حجت ڪيم هلاه
لو ٻهه لو ٻهه لون ڪري - ٺڙي سهس نماه
وٻهي ٿند وجاه - جڏهن ٻر رٻجهي راجيو.

۴۰- جوڙي ڪوهه جڳيو - ڪٽنداٻن سان ٽ خاڪ لون
ٻ گز ڏ رلي ڏفن لئه - ملندي لو کي ميو

پکڙي ويو ڀهلاج چئي - چمڪو چوڌاري
ڏيهه ڪري ڏياري - تو جوت جڳائي جن مان.

٣٠- جيئرن مان جيئرا - جوڳي ٿيا جي جڳ ۾
پرسن سي ڀهلاج چئي - تر نه ۾ ٿيڙا
لوڪ ٿوڙي پرلوڪ ۾ - پاس وڃي پهڙا
ڏيهه ڪري واڙا - نه نه جوت سمدن جيئري آئي.

٣١- جيئري جن پاريو - جولهسو مان جوت کي
نوڙيءَ مذهبان ناتا جو - سمسو نواريو
جل ٿل ۾ ڀهلاج جان - نرسنگهه نهاريو
تري جڳ تاريو - پوءِ ساگر جي پيڙ مان.

٣٢- جيين ڏٺو جت - تيئين کي لتي لاهو
پريم ساڻ ڀهلاج جان - چمڻ رکي چت
جتي ڪياڻون جوڳي ڪي - طالب ڏٺو لت
هتي ناهي هت - انهو سڀ آنان ٿئي.

٣٣- جيئرا جت جرڳي - پتلا پتر جا لٿي
ويا وساري ڏيڙا - ويتا ويو ڳي
ساڻ و سهيوڳي - پري ويا ڀهلاج چئي.

٣٤- جيئري جن ويو - فقيرن مان فاعدو
من تنهن جو رام جي - رنگ ۾ وڃي رتو
پرم سمدو ڀهلاج چئي - تن گهر منجهه متو
پتيان جن پتو - لڌو سي اڙهي ويا.

٤٦- جو ڄيئن جو نہ جٿو - ڀڪين جان مون پالهو
مان ٻي ساڻن سنگ ۾ - مداهو نہ مٿو
سمجهہ هاڻي سوز جو - سچئي سور لٿو
پر آئي وہا او چتو - ڪٽي ڪيس ڪٿو
ڪائڻ پائڻ زهر ٿيو - وڏي ڪيچ نٿو
ناحق جيءُ ڦٿو - پرين سان ٻهلاج چئي.

٤٧- جوءِ ڇڏي ٿيا جوءِ - جوڳي جهونڳڙ هہ ۾
هوت ڪيا هيجڙو - پت جهٽايون پوءِ
ونس وڏي واڙهو ٿيو - گونگن ڪنئي گوءِ
سليدو سوءِ - پرولي ٻهلاج جي.

٤٨- جو ڪجهہ پاسيدو - لئہ ٻي ٿيندو لوڪ ۾
جنن پندان رات جي - پاڻهي ڏيهن تيندو
طالب ٿوريندو - ٻيئي پڙ ٻهلاج چئي.

سلوڪ (چ)

١- چيتن جا چيلا - چيتن مان چيتن ٿيا
مٺن جي مجلس ۾ - ڪن مٺل پيا ميلا
پري نہ ڪن ٻهلاج چئي - او ندهہ اڪيلا
روح ڏئي ريلا - جڏي روح هجي ڪر روح ۾.

٢- چوماسي ڪان ماس - اڳيم ڪيڙج ڪيت ڪي
پوکڻ لئہ ٻهلاج چئي - او نهو ڪر اپياس
نا آلس ڪر اٿرو - نا ڦرڻي ۾ ڦاس
جي ڪائي ڪيئہ خلاص - تہ پوءِ ڪائيندي ڪڪڙا.

پورا ڏس ڀُلاج چئي – وڏا پير فقير
آخر سڀ سرار – سڀئي ملندا سڱواهه سان.

٤١- جاڳڻ جي جاءِ – نه خطرا مٿن خواب جا
پڙهندي جاڳڻ جي ٻدا – پرم نشو پاءِ
پڙهن جي ڀُلاج چئي – لمحا اي لڳاءِ
نه ساکي هند ساءِ – ڏسي پڙهنجو پاڻهي.

٤٢- جوانيءَ ڏنءُ جواب – نه پيري پڇنده پاڻهي
ڪڍي وهنده ڪنڌ ني – قرضي سڀ ڪتاب
چونده هٿ جو ڏي – حال فلاڻ حساب
هلندو ٽبل نه ٽاب – پيريءَ ۾ ڀُلاج چئي.

٤٣- جوانيءَ ۾ جوڳي – جوڳ ڪري ٽان جس لئي
پيريءَ ۾ ڀُلاج چئي – رڳڙ رڳ ٿي روڳي
ڀرارون ئي ڀلون ٽيرن – مٺن اي موڳي
عادت جا اوڳي – پري لئي ڀُلاج نا

٤٤- جوڳي سمهڻ رات – شينهن سمهي نا ڏينهن جو
چور سمهڻ نا ساجهري – ڪتو سمهڻ پربات
پرمي نت ڀُلاج جان – جاڳي ڳولهي جات
عاشق ڪي اوڪات – اُٺندي وهندي نا ملي.

٤٥- جاڳي جڳياسي – سوڙ سٽي سمسن جي
ڏسي سپن سنسار جي – فلم جيئان ڦاسي
آهيان ساکي سڀ جو – الک اپناسي
سچو سنياسي – پوءِ ٿئي ڀُلاج جان.

پر جهي نا **ڀلا ڇ** ڇڏي - ڳالهن کي ڳوڙهو
ڪافر ٿي ڪوڙو - ڀاڻ ڀڏائي ڀاڻ کي.
٩- چارو طرف ٿي چور - وسو آهين وچ ۾
سالڪ رهج سڄڻ ٿون - اکڙيون کين ڪکور
ٻڪڙي وت **ڀلا ڇ** جان - شانت ڪري نا شور
ظاهر لاءِ نه زور - قرب ساڻ ڪر ڦند ٿون.
١٠- ڇڇوندر جي چال - سک وڃائي سڀ جو
ڀالائين **ڀلا ڇ** ڇڏي - بدا جوءِ جنجال
نڪو ڀوڳي ڀوڳ کي - نڪو ڪري نيڪال
رکي خام خيال - عمر وڃائي اڻ ملهي.

سلوڪ (ڃ)

١- ڃو ٿو گهڙين گهاٽ - گهاٽن ۾ گهاٽو اٿي
ڀاٽهي ٿيندو ڀاٽهي - لکيل منجهه للاٽ
ونڃي ڀوندءِ واٽ - ڀوءِ اڳي **ڀلا ڇ** ڇڏي.
٢- ڃوري هٽي ڃيج - پر ٽڃن ڀاڙي وارثون
دوا نه ڪري درد جي - واڙي ڀڃي وانج
پسي ڪيٽن **ڀلا ڇ** ڇڏي - ڀڃيءَ سنڌ ڀيءَ ڀڃج
پورا ڪري نه ڀيج - ورڪ ورائي واڙي.
٣- ڃاٽيءَ منجهه ڃاٽي - ڃاٽي ڪئي ٿون ڃاڻ کي
ڀوءِ ڏسج **ڀلا ڇ** ڇڏي - اٿو ڪم آٽي
اوگڻ ٿون بي اندر مان - ڇڏڃانءِ اماٽي
ڀوءِ موج هي ماٽي - ڏسج ڀڃهجي ڏيل ۾.

٣- چڙهيو چؤماسو - ڪيڙون هر ڪيڙيا
ڪٽا ڪرمن جا وڃهي - ڪيت ڪيو خاصو
پرشارٿ ڀلاج ٿي - پرڀوءَ جو پاسو
واهگرو واسو - پاٺهي پرٿويءَ ۾ ڪندو.

٤- چڙهيو چؤماسو - مورک وڃو ماڻ ۾
نڪو ڪيڙيو ڪيت ڪي - نہ خط وڌو خاصو
پورک سنڌ و ڀلاج جان - پوکي نا پاسو
ڪٽي مان ڪاسو - قدرت ڪندس ڪين ڪي.

٥- چغل نندڪ گڻ چور - ڇهڙا ٿئي نئي چال جا
دل دکائن ڏيٽيءَ جي - وڃي جاهل زور
پرڀت ڪن ڀلاج چئي - شيطانن جان شور
پٽندا مردهہ خور - چولو ڇهڙن جو وڃي.

٦- چڱن سان ڪر چاءَ - نہ اگا وڃندا لوڌجي
ڪٽو ڪٽو ڪاسو ڪري - ٿر ٿر ڀري الاءَ
پنڌ بنا ڀلاج چئي - سهن ڏنب ڏهاءَ
آلس سان اولياءَ - ڪوئي پٽيو ڪون ڪو.

٧- چوريءَ جو ڇڏ چاهہ - مال نہ چڱو چور جو
پٽ پٽائي پانهنجا - خوش ٿي مال نہ کاءُ
پنجني سان ڀلاج چئي - ڏوڏي هڻ نہ داءَ
منان چورن ماءُ - ڪرڪين وڃي ڪٽ ۾.

٨- چريءَ ڪي چؤڙو - ننگو ۾ ڪڏي ٻانهن ۾
ٿورو پڌ پائي ڪري - مان ڪري مونڌو

ملي ٻانڊ ر پولڙا - لنڪا ويا لٽي
ڪانڌر ڪرم ڪٽي - ڪورئڙي جان ڪاٺ ۾.

١- ڇو تو گهر ڇڏيا - گهر ۾ لهين نه گهر ڌڻي
پرم ڪري ڀهلاج جان - سڪ سان ڇو نه سڏيا
اڳيان وڃين ان جي نٿو - تون او طاق اڏيا
ناحق لڏ لڏيا - گهر گهر گهمين گود ڙيا.

سلوڪ (خ)

١- خلق مڙيا ئي خواب - تو پي خواب خلق جو
جيئن ناگو نند ۾ - سمجهي ڪري ثواب
جاڳي ڏئي جواب - پٽسي ڪان ڀهلاج چئي.

سلوڪ (ه)

١- هنس ساڻ هريال - و هندا ڪيئن ڪنگن سان
موتي ڪاڏا جن ملي - پڳتي ساڻ پريال
هاٽي ڪير ڪريال - پئندا ڪيئن ڀهلاج چئي.

٢- هنس ويا هيري - جن کي موتين ڪير تي
ڪير ڏن کي ڪنگن جان - ڪرڙن تي ڪيري
پکم مرندي پي مڇي - منهن نه ڏسن ڦيري
ڏکيا سکيا ڏيري - پيا هجن ڀهلاج چئي.

٣- هنس سان هولي - جوڙين ڪٿي جنهن جاء تي
اڇي اڇ اُت پدرڻ ۾ - پکن جي پولي
فرشتا جت فلڪ مان - ڏسڻ آيا ڏولي
اڇ اُنهيءَ او طاق ۾ - تون جي ٽولي
پو نين ڪٿي پولي - پاڻاري ڀهلاج چئي.

٤- چئو ٽو مرڙن مال - مرڙندي نہ مري وڃن
ڀريہ م ڀهلاج چئي - خفي ڪندہ ھي خيال
سڪندر ۽ قارون جا - اڳيان رکہ احوال
لالن سندا لال - ڏ نئہ ھٿين خالي ھليا.

٥- چئو ٽو ڀوڄين ڀير - ڀيرانن جو ڀير ٽون
ڀيھي ڏس ڀهلاج جان - سالڪ مذھب سردار
مٿن ٿي مائل ٿيئن - ٽون ظاھر زندہ پير
قاڙي چڏ فقير - دفتر دعائيہ جا.

٦- چڙن کي چڙو - سگھرن کي سگھرو ڏئي
پندا ٿيا جي ڀونگڙا - ڏي تن کي لڪڙو
ڀرامين لئہ ڀهلاج چئي - خانوند آھہ ڪڙو
والي وڏ وڙو - رڻن کي ٻي روز ڏي.

٧- چا لئہ ڪرين ڪپت - اھڏا ٽون انسان ٿو
اؤکيہ م جا استري - ڪالي ڇھي نہ ڪت
پئسي سان ڀهلاج ھئي - چورن واري چت
وجھي واڻڪا وت - ٽگڻ سان ٽڳجو وڃن.

٨- چڪڻ ساڻ چڙي - ٽوڙي ڀوندہ تيھن جي
ڀيھي وچ ٽون ڀاڻھي - ڀوندو ڀرم ڀڙي
ڀريت رکي ڀهلاج چئي - ڪرنا ڀوڏ نگہ ڏجي
ڪلفت ساڻ ڪڙي - گنديل ڀوي ٿي ڳالھہ کي.

٩- چڻن ساڻ چڙي - نہ تہ قسط جون قاھيون گھڻيون
ڀاڻي ھي ڀهلاج چئي - رج جو کين کٽي

پئي نہ بہ پهلاج چئي - لوني سائي لوڏ
گهر ۾ ليئي نہ ڪوڏ - نہ بہ توڏ هندو ترئي هائي.

١٠- هوندي دل دماغ - سمجهو تو نا سار ڪي
پرکين نا پهلاج جان - پاڳن سندو باغ
چمڪي چارو طرف تو - چمتن سندو چراغ
دل جو ڌوئي داغ - ڏس آئيني آلمان.

١١- هوندي اکن اندو - اَدب ورائي آدمي
پرلم ہما پهلاج چئي - ڪرپا ڪير ڪندو
ساڃهہ سچائب سٽي - ڪر مڪر مندو
رچئي مٽان رندو - سو ريو ڪرڏي نا لهي.

١٢- هوندي ور ڏهاڳ - پاپن ڏنو پاڻ ڪي
پرلتم جو پهلاج چئي - موڙهي مٽيو ماڳ
ڌارڻ سان ڌاري پٽي - دل ڪي ڏنو داغ
ندوري نياڳ - خوشي سان خريد ڪيو.

١٣- هوندي ور ولهي - وني سڪہ نہ سهي جو
پاڻ ڪيڏي پهلاج چئي - ڪندي عان ڪانہ ڪاهي
هرڙي هائي ڪين ڪي - مالڪ ساڻ ماهي
اوڊ پا ڳنڍي پلي - ڪر نہ ماٽي موج ڪي.

١٤- هوريان هوريان هل - جيڪو پڇئي پنڌڙو
پير نہ ڪر پهلاج جان - پونتي هڪڙو پل
جنڙي ملين ڪين ڪي - نہ مؤئي هلي مل
سور نہ ڪهن سان سل - سائيں نہ سدا سڪي تئين.

۴- هڪ محبت پيو موهه - منتر موهڻ جا پڙهي
موهه ملائي مائٽين - جن لئه ڪجهن ڏوهه
محبت محبوبن سان - ميلي ٿي پر پوءِ
ڇا لئه ڪرڻ ڪره - پنڌ وڃهو ڀهلاج جو.

۵- هر دم ڪر هولي - ڦاسين ڇا لئه ڦيٽڻ ۾
ٻارهن وسر ۾ ويا - ٻارهين سان پولي
پري ڪر ڀهلاج جان - چنتا جي چولي
اؤليءَ کي سؤلي - پاڻهي پرپو پيو ڪندو.

۶- هيو هوت هندن - ڪئان سهڻل سيڻج ٿي
گهو مت وڃائي گهر ۾ - پاڻي پيا پنڌن
پنڌ ڪري ڀهلاج ڇڏي - پين سور سنڌن
لڌو ڪٿ انڌن - ڪٿ سچا پي انڌا ٿيا.

۷- هٽندو بي هيڏو - جيڏو ڳجڻ ٿو ڳجي
جيڏي ٿو گرمي ڪري - ايندو بي ايڏو
پاڻ ڪندو ڀهلاج ٿي - ترس پي ليڏو
جوش اٿس جيڏو - وسندو شايد وڏ ڦڙو

۸- هن کي ملڪ مجو - هن کي حجت حرام ڪيو
پنهنجي هٿين پانهنجو - اڇي گهر پيو
پاڻ وڃهي ڀهلاج ڇڏي - اُلٽو وار ويو
اَنئي پهر آيو - او هر رهي آدمي.

۹- هوڏي ڇڏي نه هوڏ - توڙي رسائل رسي
محبت جا مولي ڇڏي - ڪاتر مڙي ڪوڏ

٢- جهڙي آ عشق - اهڙو ڏسي ڏيهه کي
ڪاري تان ڪارا ڏسي - سائي تان ساوڪ
پر لاهي پهلاج چئي - پوري ڪري نه پڪ
جوڻا ڪاڻي جڪ - وٽ وٽ کي واري ڏسي.

سلوڪ (ص)

١- صبر ۽ سنتوش - ٻئي ساڌن سانت جا
سانت ٻنا اڪانت ۾ - خيال نه ڪندو خاموش
پُوري چئو پهلاج چئي - جواليءَ وارو جوش
هردم اهو هوش - رک نه پوءِ رهجي اچي.

سلوڪ (ض)

١- ضد آ زهريلو - نانگ پرو نانگن کان
چڙهي وڃ جي چت ۾ - تان هلندو نا هيلو
ٻاڻ ڏسو پهلاج چئي - ڪنرءُ قبيلو
وارث وسيلو - ڪونه ڇڏ ٻانهون ڪاٿهين.
٢- ضدي ضد ڪيوُن - مارائن ٻيا ملڪ کي
وڙهن هاڻي ٻاڻ ۾ - لتاڙجن نه ليئون
پو لڙن اي پهلاج چئي - وسري ڪين واوَن
ڪرشن رام چيوُن - چڱائوُن چڙجي وڃا.
٣- ضدي ضد ڪري - ونس وڃائن واڙهه ۾
هرناڪس پهلاج جي - پوڻي ناٿهه پري
ڪنهن جو تو نقصان آئي - ڏسن نه ڌيان ڌري
چوُهو چون مري - گهر سڙي نه سڙڻ ڏي.

١٥- هتان مؤت مؤئا - سي جيئرا ٿيا ن جڳ ۾
جيئرا سي جوڳي ٿيا - جي هولن همت هوئا
پرلن جا پهلاج چئي - سنؤن سور سؤئا
باقي گهر کوئا - کؤئا بٺيا گهر ڌڻي.

١٦- هڪڙي اندر آڳ - ٻي ٻاهر ممتا موهہ جي
هڪ ٻيڙي پهلاج چئي - ٻي لڪڙن جي لاڳ
جنهن مان ٿيي ٿن سا - لمدا ڪٽي ٿياڳ
ناحق جهڳين جهاڳ - مڪڙ مدجهس ڪو ن ڪو.

١٧- هانؤ لٿا هاڻي - وچائي واهي رهيا
آٻا ٿن جا آلسي - سست ڪيا ساڻي
پدن پيا پهلاج نا - نڪا اڄ لاڻي
ٿون مان ٿو مان تي - نيٺ وڃهي واهي رهيا.

١٨- هو نڌائهن ڪري ڪسنگ -
هو نڌائهن ستسنگ ٻي ڪري
ڏيهن واٽ جو پاڻ ۾ - رهي نہ گڏ جي رنگ
ڪير ڪٽائي نا ٿهي - ٿهي ن ڪوهل ڪسنگ
پڙ هو نت پرسنگ - هر ناڪس پهلاج جو.

سلوڪ (جهر)

١- جهڳو ڪري ٻي جهانہ - ٻيو جهڳو جو ڙي لڏي
جيسين جيءَ جهڳيءَ ۾ - تيسين واٽ نہ وانءِ
مڙي ڪي ٿون من مان - مگہ مڙ ۽ مانهہ
جتي ٿون مان نانهہ - پهچہ اُتي پهلاج جان.

وري پنهنجي پانهنجي - ڏنگن سان نه ڏنگي
ڪري رنگ رنگي - وٺا ڏسن وڇوڙو.

سلوڪ (ظ)

١- ظاهر جي ظهور - لن وٽ وڃن ڪين ڪي
هنڌ سنڌ ڏيهه ڳالهه لي - ماڻهون ٿيا مجبور
پائن نا چئي - نور ن منجهان نور
ڇڏي هوس حضور - ڳولهن وٺا ڳوٺ ۾.

٢- ظاهر سڀ جي ذات - والٽون وائي نا لکي
اٽڪيه راهون چور جون - ٿهن نه ٿيندي رات
پڙ ري ٿي چئي - پره ڦٽيه پرڀات
لون ڇو ڪران لاس - سورج ٿريه نا لکي.

ڇپيندڙ: ڀڳوانداس ساڌورام "شري گڻيش پرنٽرس" هٽرڪ نمبر ٦٧٧، پالڪن جي پاڙي روڊ، الهاسنگر-٣.
ڇپائيندڙ: سوامي نارائڻ پرڪاش، شش سوامي ڀلاجرام ڪوٺراج، بابا جي ڪا باغ آنند روڊ، دولالي ڪئمپ (ناسڪ) ڇپائي پڌرو ڪيو.

سلوڪ (ع)

١- عاشق مڇي آڻ - قدمن تي ڪري ٻڌا
سڀني مان ڪينو ڪڍي - ورسائي وڌراڻ
ٻالائون ڀلاج چئي - ٻاڻ مڃهائون ٻاڻ
ٻلي آيا ٻاڻ - وهم وڃائي واٽ جا.

سلوڪ (غ)

١- غافل ڪر گوشو - رڳو گريب گمان کان
ڇاڻيءَ ۾ ڇاڻي ڪري - ڇاڻ ڪندءِ ڇوشو
ٻورب لئه ڀلاج چئي - طالب ڪر توشو
مالڪ کان موشو - مرندي ٻي ڪر ڪنهن ڪي.

سلوڪ (ط)

١- طالب سڀن ٽير - مطلوبن جا من ۾
ٻيڻ ٻيا ولن ٻاڻ سان - نيڻن ۽ هارن نير
ٻڇي وٺا ڀلاج جان - تڪ سهي دلگير
جيڻن رانجو هير - ملڻ لئه مجبور ٿيا.

٢- طاني ساڻ ٽپي - جنهن طالب جو لن تو
ڪڍي ڪنهن قلوب مان - ڪلفت ڪلهه ڪپي
پاڪدب جي ڀلاج چئي - گپڻ مڃهه گپي
توڙي جاپ جپي - ٿهه ٻهه ٽنل رهي ٽنور جان.

٣- طالبن ٽنگي - ٻهلي لائي پانهنجي
ٻوءِ وڃي ڀلاج چئي - سالڪ ڪيا سنگي

اوم شري نرسنگهاءِ نمه اوم

شري ستگر ديو جي آرتي

اوم جيه جيه گيان گرو - سوامي جيه جيه گيان گرو
گيان ڌيان کي داتا هو تم - ديجي ڌيان گرو-اوم

۱- وير وگياني برهم گياني - هو ڀڳوان گرو
ويد کي وڪتا نرمل نيتا - هو ودوان گرو-اوم

۲- ڪوي ڪل پوشڻ نت نردوشڻ -
نر ايمان گرو - سوامي نر
ٺهري ڪوتا سند ر سرتا - گنگا سمان گرو-اوم

۳- گڻ گڻ آگر سک ساگر -
هو شرمان گرو - سوامي هو
واڳي ٽياڳي هو وئراڳي - تپسياوان گرو-اوم

۴- سنت کي واسي هو ابناسي -
پد نرٻان گرو - سوامي پد
آپ کي گادي سنت بر آدي - هئه ورتمان گرو-اوم

۵- آرتي گائون پريم پد پائون -
دي وردان گرو - سوامي دي
درشن ڏيجي ڪشٽ ڪٽيجي -
هو ڪلياڻ گرو-اوم

❃ ڌنيواد ❃

برهملين ڪوراج سوامي ڀهلاجرام جن جي ڪرپا جو آنند هر سال ڪنهن نه ڪنهن روپ ۾ سوامي نارائڻ پرڪاش جي عام سنڌي سماج کي پيا ونڊيندا اچن . ڪڏهن سنتاڻو سفر ته ڪڏهن سنتن جا گيت ته ڪڏهن پنجابي ڀڄن ته ڪڏهن ڀاڳن جي روپ ۾، مطلب ته هر سال ڪا نه ڪا نئين سوکڙي پيا ڏيندا اچن . هن سال پڻ سوامي جن جي ٽيرهين سالياني ورسي اُتسو جي موقعي لئي سامي صاحب جي سلوڪن مان انڪل سوا چار سئو ڪن سلوڪ چونڊي ڪوراج سوامي ڀهلاجرام جن جي ڪرپا روپي جوتيءَ کي قائم رکيو آهي . ان لاءِ کين هارڊڪ ڌنيواد آهي. شال ڪرپا جو اهڙو آنند هميشه ونڊيندا اچن ۽ سوامي ڀهلاجرام جن جي يادگيري نت نئين قائم ڪندا رهن .

سوامي نارائڻداس پريمداس آداسين

امرڌام. الهاسنگر-٢.

فون: ٢١٦٥

ڪوي راج ستگر ديو سوامي ڀهلاجرام صاحب جا هٿان
پستڪ گرمکي ۽ سنڌيءَ ۾ اڄ تائين لکيل

١- ڀهلاج پڙهن
٢- ميران ولاس ٽي نمونا
٣- پرهلاد ولاس
٤- سچ مکي ولاس
٥- ستيه ونتي ولاس
٦- روپ بسنت ولاس
٧- ساوتري ولاس ٻه نمونا
٨- گرو نانڪ ولاس
٩- گرو انگد ولاس
١٠- گرو هرگوبند ولاس
١١- گرو شرچند ولاس
١٢- شهيد نامو
١٣- ڪنور ولاس
١٤- آتم پرساد ولاس
١٥- آتم پرڪاش ولاس
١٦- دروپتي ولاس
١٨- برج ولاس
١٨- گوپي ولاس
١٩- ڪرشن ولاس
٢٠- سورداس ولاس
٢١- ڀڳت سنگهه ولاس
٢٢- ستنارائڻ جي ڪٿا
٢٣- پيپا ولاس
٢٤- پنجابي بيت - ٻه ڀاڱا
٢٥- هندي پشپانجلي ٻه ڀاڱا
٢٦- شريمد ڀڳوت گيتا
٢٧- ڀهلاج پريم واڻي - ١٤ ڀاڱا
٢٨- سنتاٽو سفر
٢٩- سنتن جا گيت
٣٠- گوپ اشٽمي ۽ تلسي ڪٿا
٣١- شاهپور ٿلهي جي سنتن جون ساکيون
٣٢- سنڌي سلوڪ

ملڻ جا هنڌ:-

١- شري باباجي ڪا باغ، آنند روڊ، ديولالي ڪئمپ
٢- ايل. ڪشنچند ۽ سنس، بوڪسيلرس، الهاس نگر-٢.